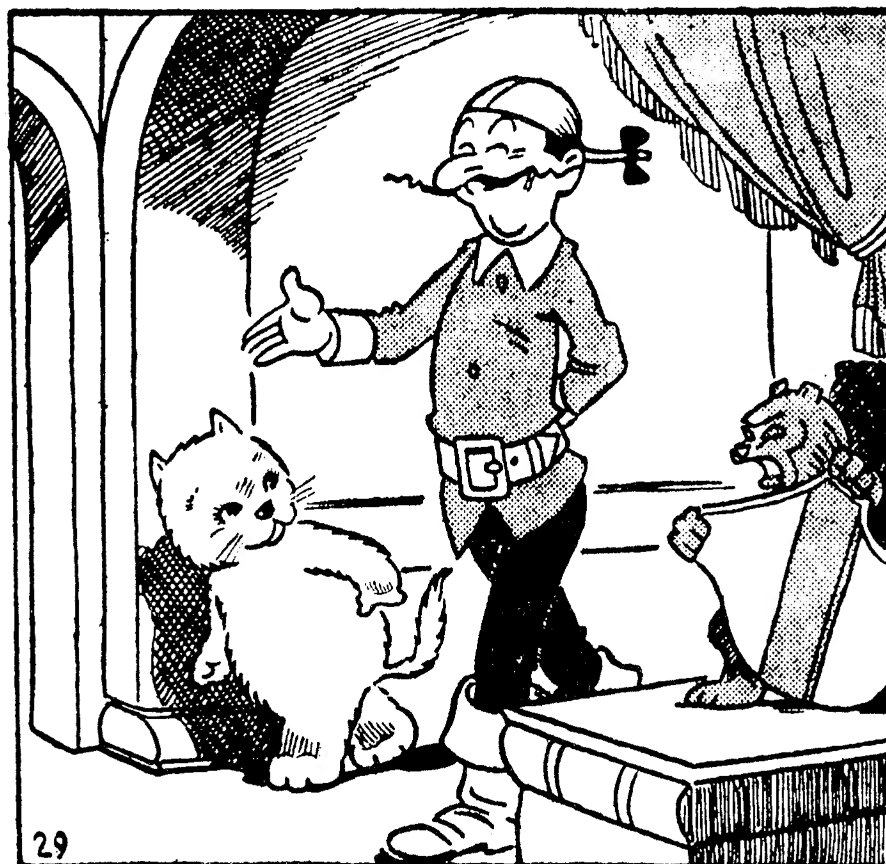
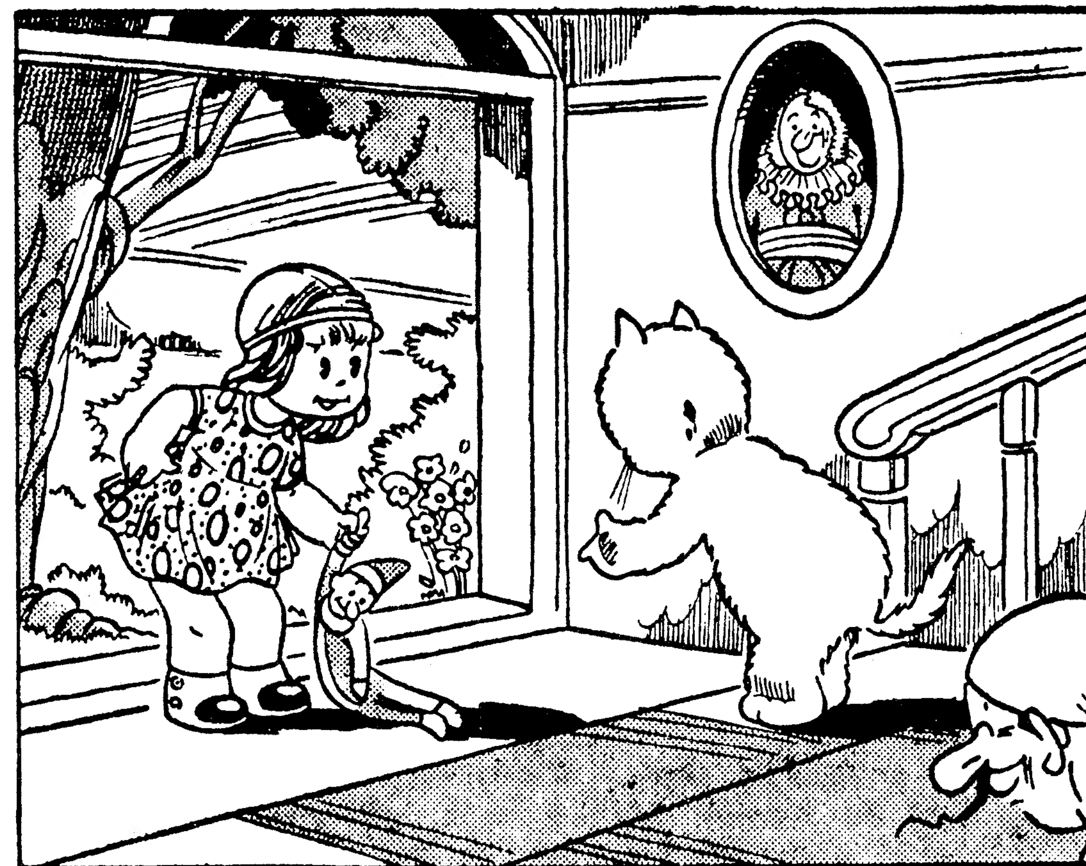

Nu moet je niet denken, dat de avonturen van Tom Poes afgeloopen waren, toen hij den Markies van Muizenis al zijn goud had terugbezorgd. Nee, er gebeurde nog veel meer! En dat zal ik je nu ook gaan vertellen.

Den volgenden morgen zei de Markies van Muizenis: — Ik ben heel tevreden over je, Tom Poes, en ik hoop, dat je een tijdje bij mij wilt blijven logeeren!"

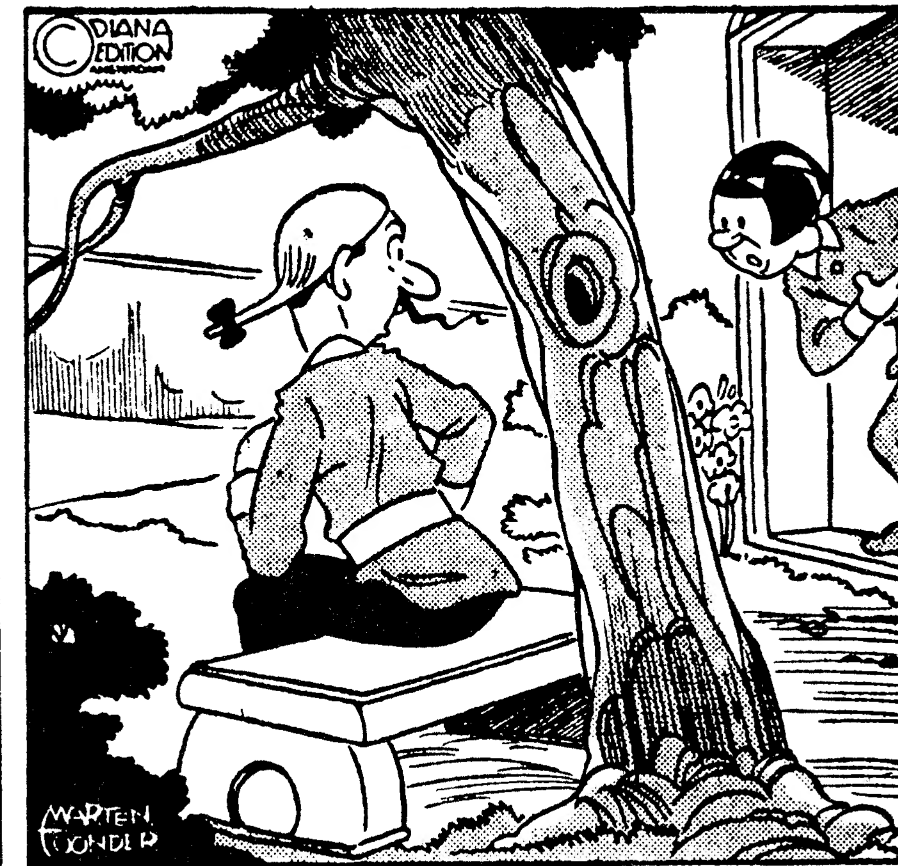
— Daar voel ik veel voor, zei Tom Poes.

— Dat doet me plezier, vervolgde de Markies. Je moet weten, dat ik een dochtertje heb, dat graag eens met je zal willen spelen. Ze heet Liezelotje, en ze is werkelijk heel aardig. Kijk, daar komt ze net aan!

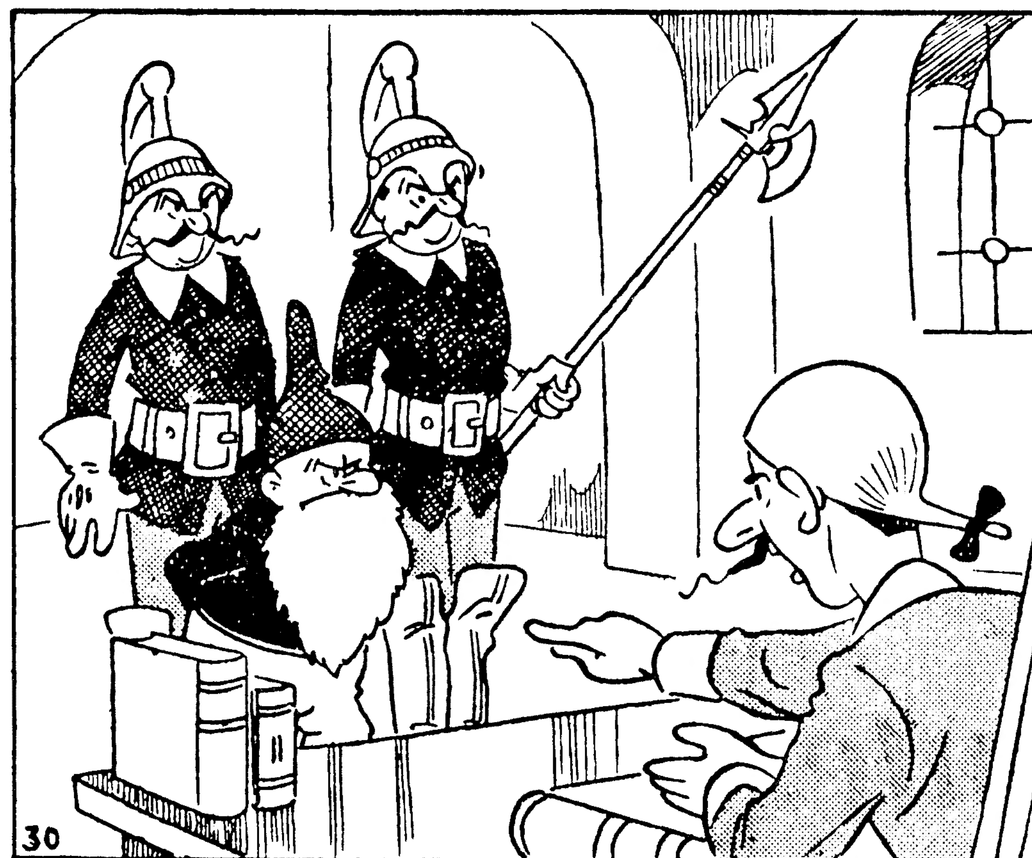
— Wie ben jij? vroeg Liezelotje aan Tom Poes.

— Dit is Tom Poes, zei de Markies. Hij is heel flink, en ik zal je later wel eens vertellen, wat hij allemaal voor me gedaan heeft. Maar gaan jullie nu maar eerst samen den tuin eens in, en laat Tom Poes je mooien, grooten zandbak zien. Misschien wil hij ook wel wat met je gaan schommelen....

Tom Poes liep achter Liezelotje aan den tuin in, en de Markies ging voldaan op een bank zitten, om naar hen te kijken. Maar hij zat daar nog maar net, toen er een page naar buiten kwam die een diepe buiging maakte.

— Neem me niet kwalijk, dat ik U stoor, Meneer de Markies, zei hij, maar zoo juist hebben twee schildwachten den dwerg, die de slechte reuzen gemaakt heeft, hier naar binnen gebracht!

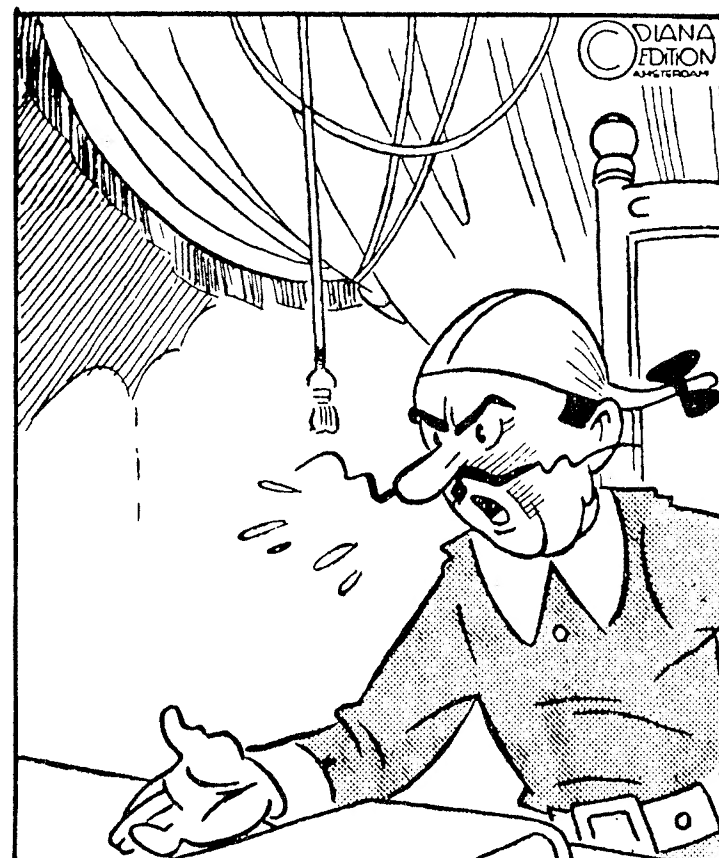

In de ontvangzaal stond de Booze Dwerg tusschen twee schildwachten en keek niets vriendelijk!

— Zoo, zèi de Markies van Muizenis, toen hij achter een groote tafel was gaan zitten. Jij bent dus de dwerg, die kwade reuzen maakte, hè? En jij stuurde die reuzen naar mij toe om al mijn goud te stelen! En hoe heet je, jij akelig, klein mannetje?

— Grrrr.... brrrr...., bromde de dwerg. Bah!, riep hij toen. Die poes heeft me te pakken genomen! Ik zal hem! Hij heeft mijn aarde gebruikt, om andere reuzen te maken! Bah! Foei!

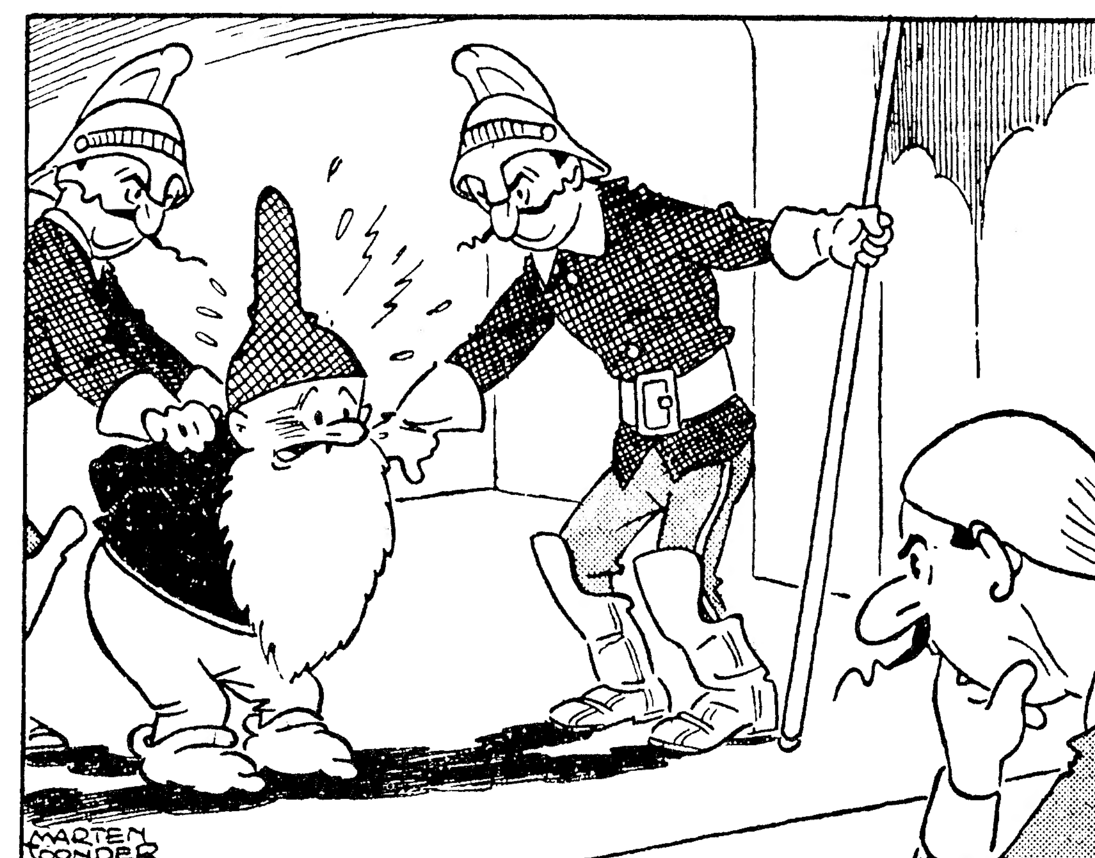
— Ja, zei de Markies, maar dat vroeg ik je niet! Je bent een brutaal ventje! Hoe heet je, vroeg ik! Geef antwoord!

— Ik heet Pikkin, bromde de dwerg.

— Aha! zei de Markies. Ik dacht wel, dat je Pikkin was, want van jouw streken heb ik al meer gehoord! Maar van nu af aan zal je geen kwade dingen meer kunnen uithalen! Ik zal jou hier laten opsluiten in een heel klein kamertje, waaruit je nooit zult kunnen ontsnappen, begrepen?

— Breng hem weg! vervolgde de Markies toen tegen de schildwachten.

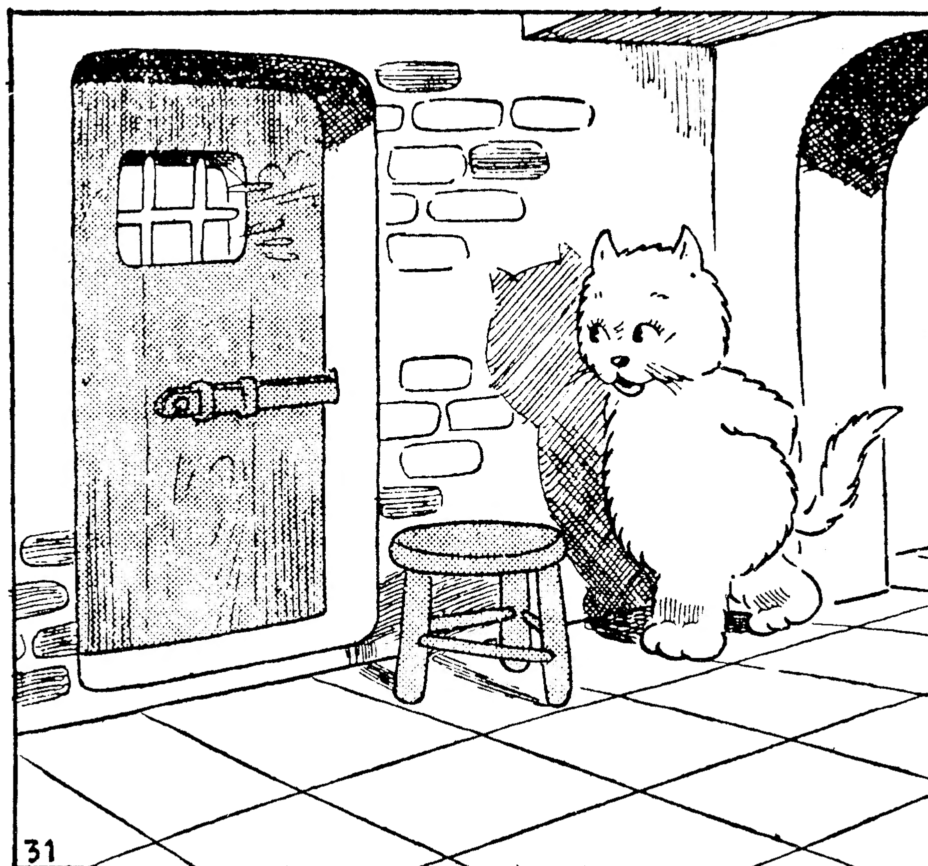

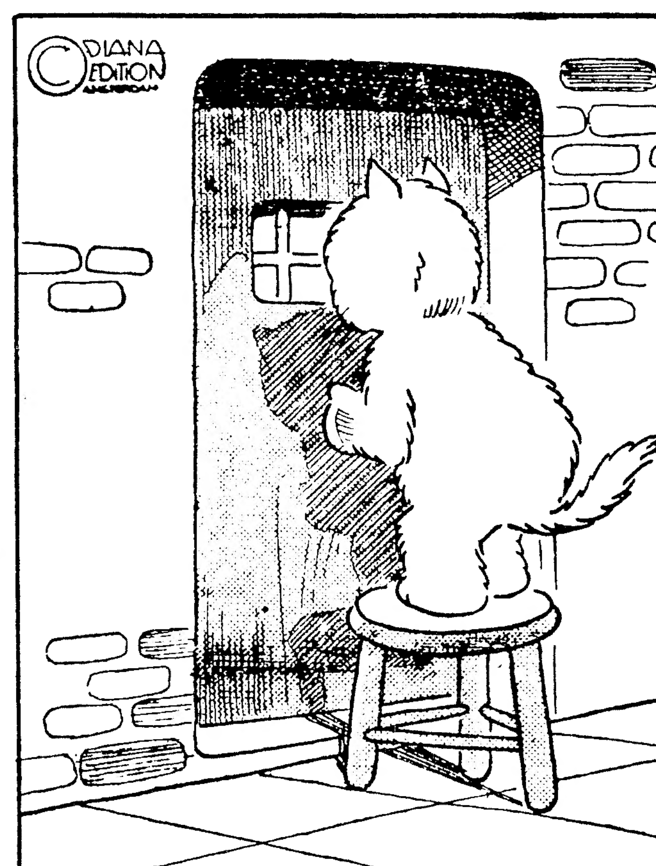
— En ga dan de blauwe aarde, en alles wat er bij hoort, van de rotsen gooien, opdat hij het nooit weer zal kunnen gebruiken!

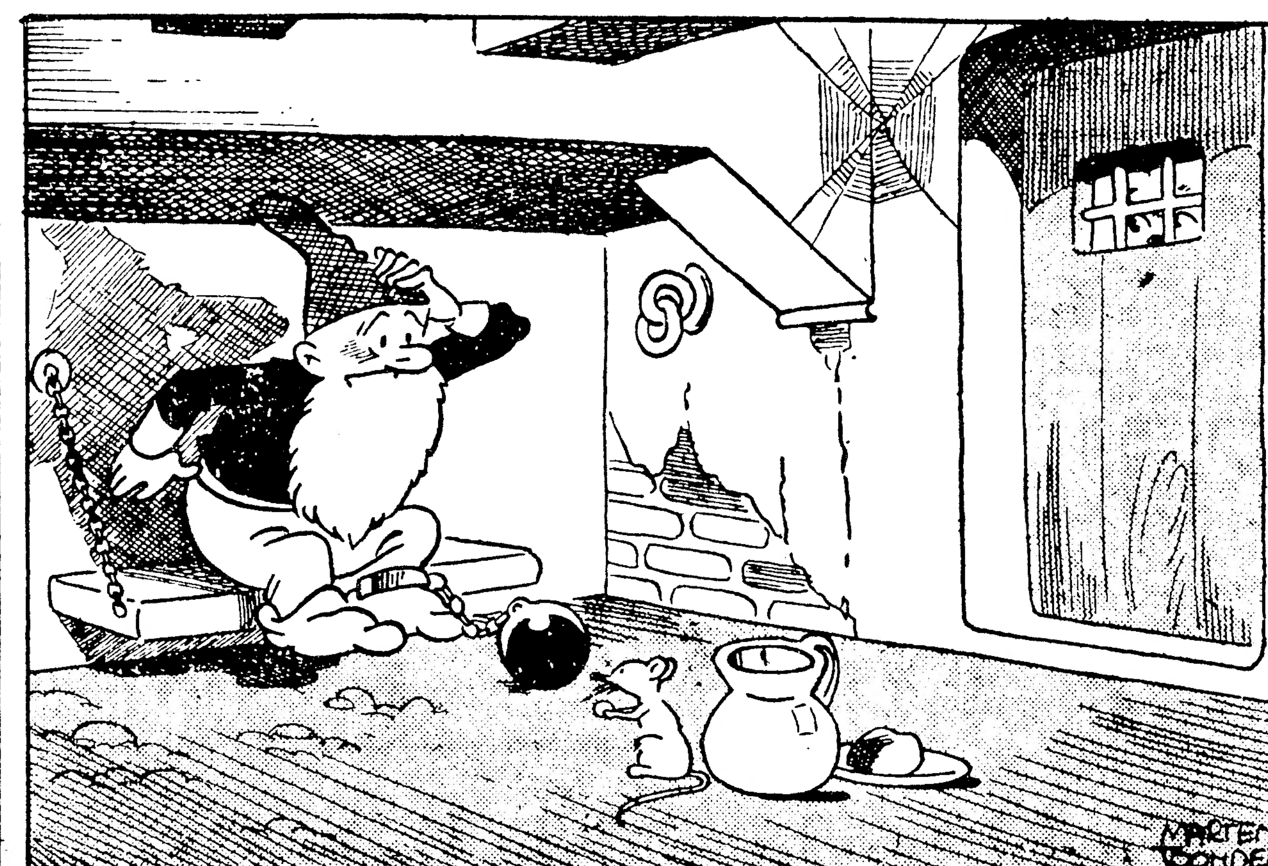
Maar toen kwam Pikkin's tong los!

— Wel-alle-goudstaven-nog-an-toe! riep hij. Denk je dat je mij, Pikkin, op kunt sluiten? En dat ik nooit zal kunnen ontsnappen? Dan heb je het mis, meneer de Markies! Het is een schande om een armen dwerg zoo te behandelen.... een schande is het! En je zult er spijt van krijgen, let op mijn woorden! Ik zal wraak nemen! Ik.... eh.... ik.... kik-kik....

Hij had nog veel meer te zeggen, maar de schildwachten grepen hem vast, en sleepten hem de deur uit.

Tom Poes had een tijd met Liezelotje in den tuin gespeeld en ze konden het best samen vinden. Maar op den duur kreeg hij er toch genoeg van. Ten slotte was Liezelotje nog maar een klein meisje en hij vond, dat er geen avonturen met haar te beleven vielen. En Tom Poes was nu juist iemand, die erg van avonturen hield. Daarom zei hij tegen Liezelotje:

— Kom, ik ga eens kijken of hier niets te beleven valt. Straks kom ik misschien wel weer terug om met je te spelen!

Hij stapte weg en liep eens om het kasteel heen.

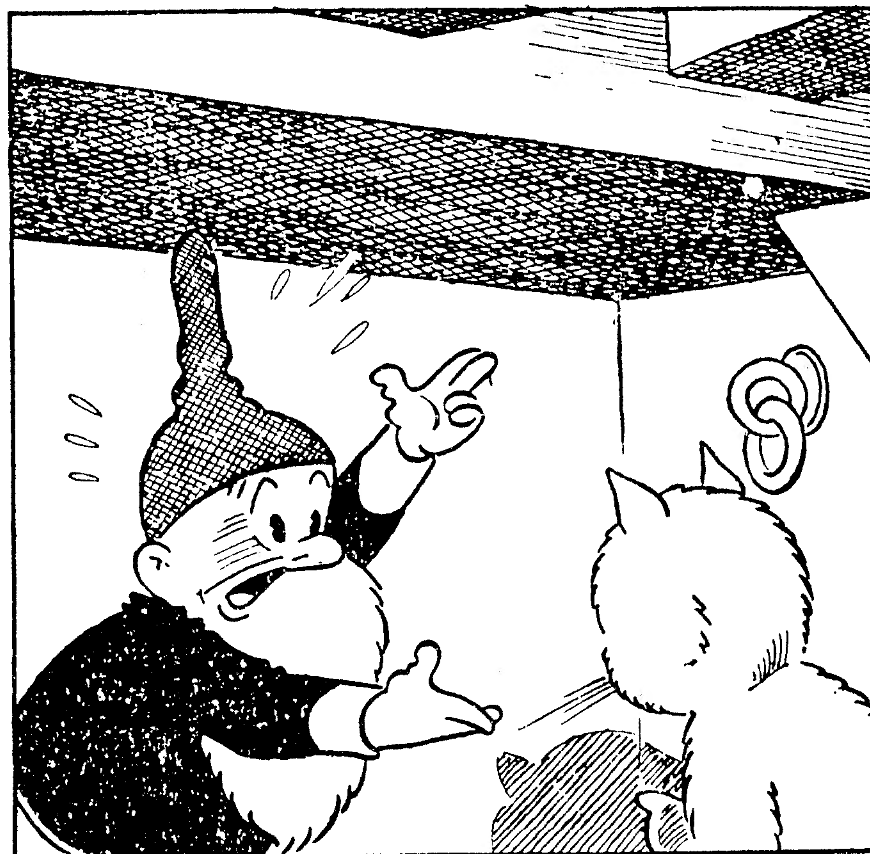
Toen hij een achterdeur zag, die toevallig open stond, ging hij naar binnen en wandelde een lange steenen gang in. En toen ineens hoorde hij niet ver van zich af iemand praten en roepen. De geluiden kwamen van achter een deur, waar een stevige grendel op zat, en Tom Poes, die tamelijk nieuwsgierig is, wilde weten wat dat te beteekenen had. Hij nam dus een krukje en klom daar boven op.

Hij kon toen net door het raampje kijken. Nu, wat hij daar zag, was de moeite waard! Daar zat de booze dwerg Pikkin in een kleine, kale kamer op een bank! Aan zijn eenen voet was een zware ijzeren bal met een ketting vastgemaakt, en het eenige gezelschap, dat hij had, was een tevreden muis, die rustig een stukje brood zat te eten, dat eigenlijk voor Pikkin bestemd was.

Pikkin riep en jammerde: — O. . . ., wat hebben ze me aangedaan! Het is een schande! Dat mij dat moet overkomen! Mij! Oooo!

— Zoo, dacht Tom Poes bij zichzelf. Ik wist niet eens, dat die leelijke dwerg hier al gevangen zat! Ik wil wel eens een woordje met hem praten!

Tom Poes schoof den zwaren grendel van de deur opzij en stapte naar binnen.

— Hallo! zei hij.

— Wat! Ha! Jij hier? riep de dwerg. Jij leelijke, domme poes. Jij hebt alles verknoeid! Jij hebt mijn prachtige, blauwe aarde gebruikt om alles te bederven. En nu zit ik hier opgesloten, heelemaal alleen.... ik moet maar zitten en kijken en nog eens zitten en kijken met een zwaren bal aan mijn voet en een stuk droog brood en water om te eten en te drinken! Allemaal jouw schuld!

— Nee, zei Tom Poes, het is je eigen schuld, dat je hier zit! Je verdient het! Dat komt er van als je leelijke dingen doet! Je moest....

— Ach wat! Bah! riep Pikkin. Wees stil! Houd je mond. Wat heeft zoo'n dom beest als jij voor verstand van dingen, die ik doe! Je had je er niet mee moeten bemoeien! Ik heb je direct op het eerste gezicht al niet vertrouwd!

En nu zit ik hier, ik, arme dwerg Pikkin.

Het is een schande, zeg ik, een schande!

Pikkin stond op, nam den zwaren bal in zijn hand en deed met moeite een paar kleine pasjes.

Kijk dat kleine raampje eens! ging hij verder. Het is zoo hoog, dat ik niet eens uit kan kijken over de bergen, waar ik zoo van houd. En het is zoo klein, dat er haast geen frissche lucht door komt....

— Het is je eigen schuld! zei Tom Poes nog eens.

— Ach, jij begrijpt er niets van en alles wat je zegt is dom! zei Pikkin. Jij begrijpt niet hoe erg dit voor me is. En als ik nu mijn pijp en mijn tabak nog maar had ..

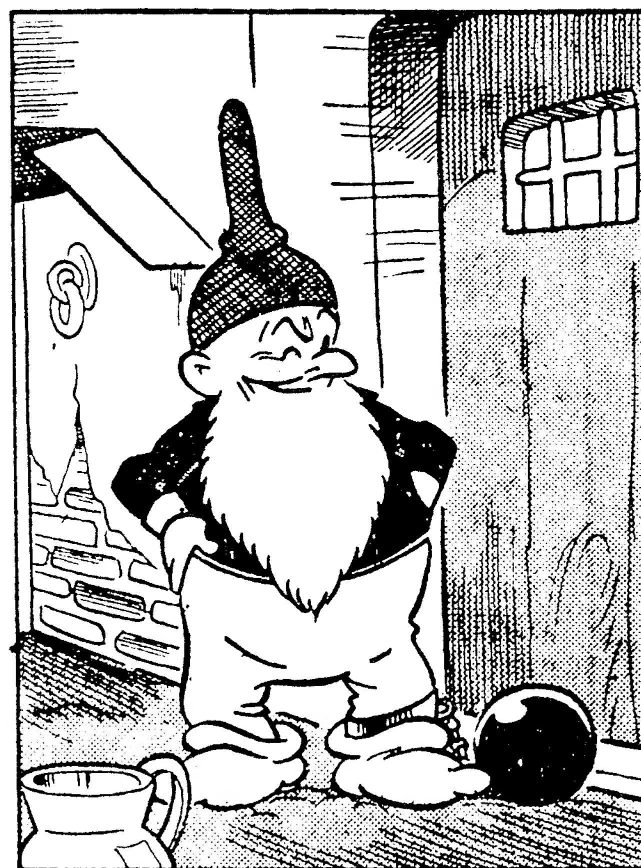
M'n oude trouwe pijp en die heerlijke, geurige tabak....

Tja, wanneer ik zoo af en toe eens een pijpje kon rooken, zou het misschien zoo erg nog niet zijn.... Maar ik heb hier niets....

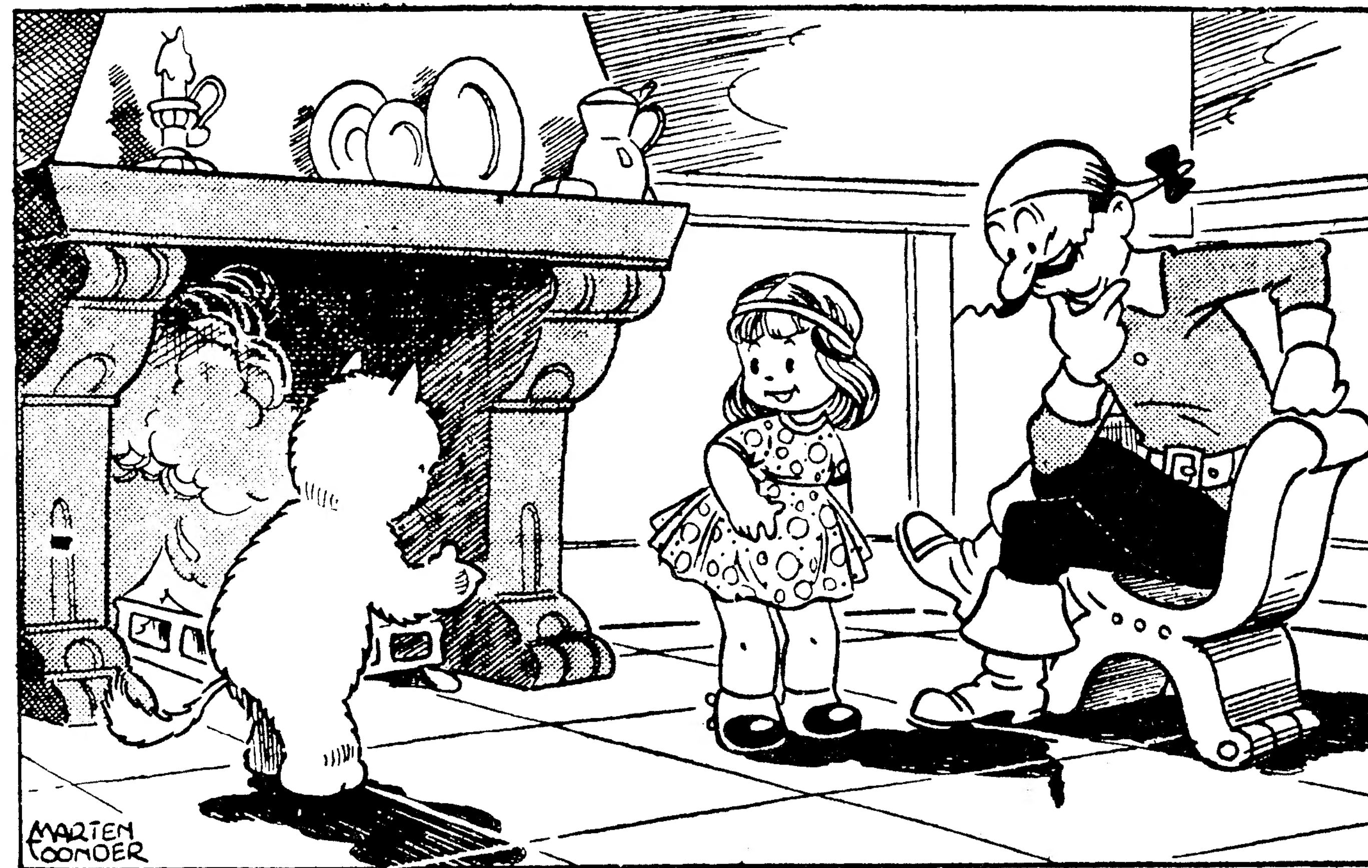
— Ja, wanneer ik m'n pijpje en m'n doos tabak hier maar had, zou ik veel troost hebben, zei Pikkin nog eens. De dagen, die ik hier eenzaam en verlaten moet doorbrengen, zouden dan veel vlugger omgaan! Hij zuchtte diep en keek Tom Poes droevig aan.

En hoewel Tom Poes niets met Pikkin op had, kreeg hij nu toch een beetje medelijden. Hm, zei hij, nou goed, ik zal die pijp voor je gaan halen, al verdien je het ook niet. Zeg maar, waar ik hem kan vinden!

— Dit zijn de eerste verstandige woorden, die je praat, zei Pikkin verheugd. Ik zal je heel dankbaar zijn, wanneer je dat voor me wilt doen. Mijn huisje staat midden in het Donkere-Boomen-Bosch. Je kunt het gemakkelijk vinden, want het staat op de eerste open plek, na den tweeden driesprong. Je weet het Donkere-Boomen-Bosch toch wel?

— Ja, zei Tom Poes.

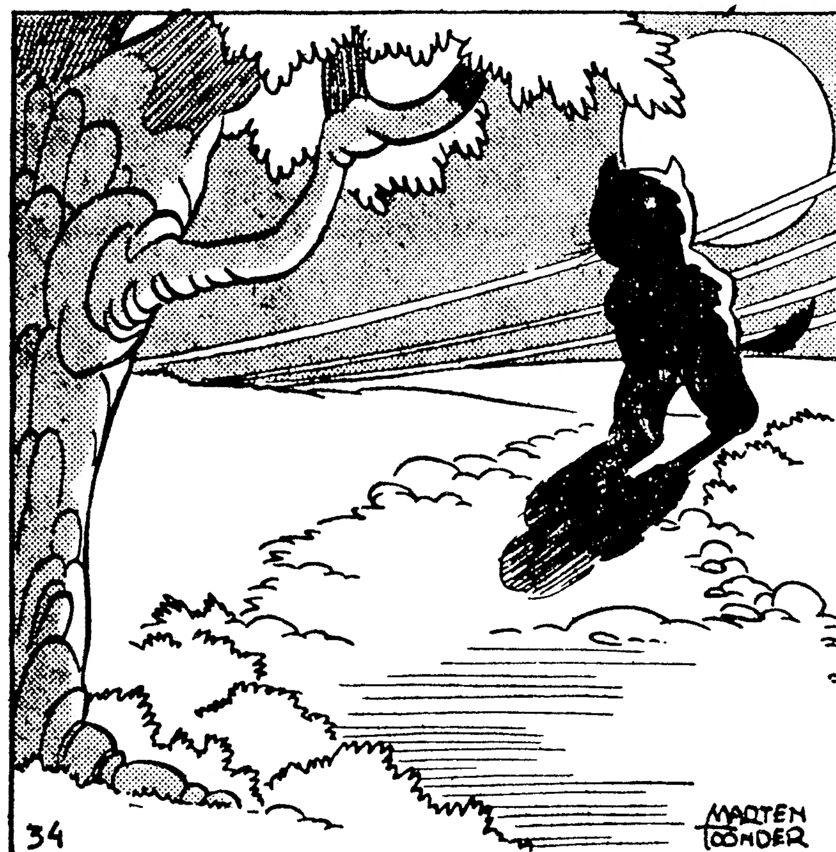

En toen liep hij weg en schoof den grendel weer op de deur. Het was jammer, dat hij nu het gezicht van Pikkin niet kon zien, want dan zou hij vast en zeker de pijp en tabak niet zijn gaan halen! Maar Tom Poes zag dat gezicht van Pikkin niet en hij liep vol vertrouwen naar de kamer, waar de Markies met z'n dochtertje zat te praten.

— Zoo, ben je daar weer! zei de Markies. Ik heb net aan Liezelotje verteld, wat je allemaal voor me gedaan hebt. Gelukkig maar, dat alles nu achter den rug is en dat Pikkin veilig achter slot en grendel zit!

— Ja, zei Tom Poes. Ik heb hem gezien en met hem gepraat. Eerst was hij erg boos, maar later werd hij droevig en ik geloof zelfs, dat hij een beetje spijt kreeg. Daarom heb ik hem beloofd, dat ik z'n pijp voor hem zal gaan halen. Dat vind u zeker wel goed?

— Tja, hm, zei de Markies nadenkend. Ik vind het, eerlijk gezegd, niet verstandig van je. Maar ja, wat je eenmaal beloofd hebt, moet je doen en ten slotte moet je het zelf weten. Maar verstandig vind ik het niet, nee......

Den volgenden morgen stond Tom Poes heel vroeg op om naar het huisje van Pikkin te gaan. De zon was nog maar net op en het gras was nog vochtig van den dauw, toen hij naar buiten stapte.

— Misschien had de Markies wel gelijk en is het niet verstandig van me, dat ik die pijp voor Pikkin ga halen, dacht hij bij zichzelf, toen hij zoo over den landweg liep.

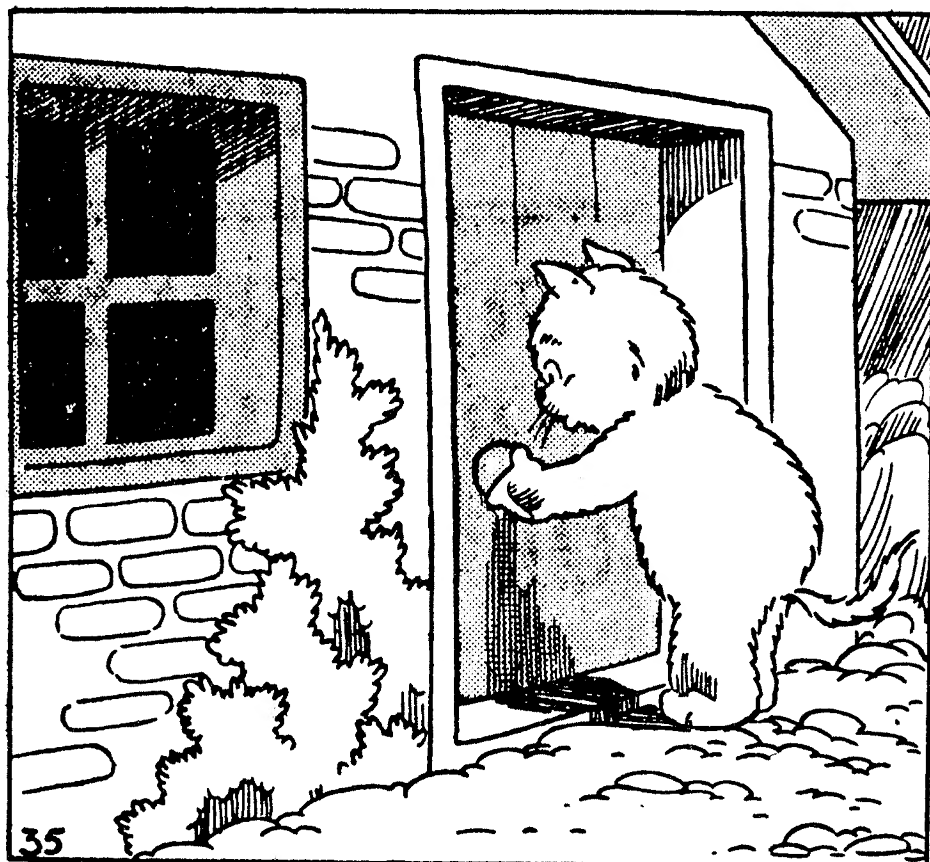
Maar ik heb het nu eenmaal beloofd, en wat je beloofd hebt, moet je doen, net zooals de Markies zei!

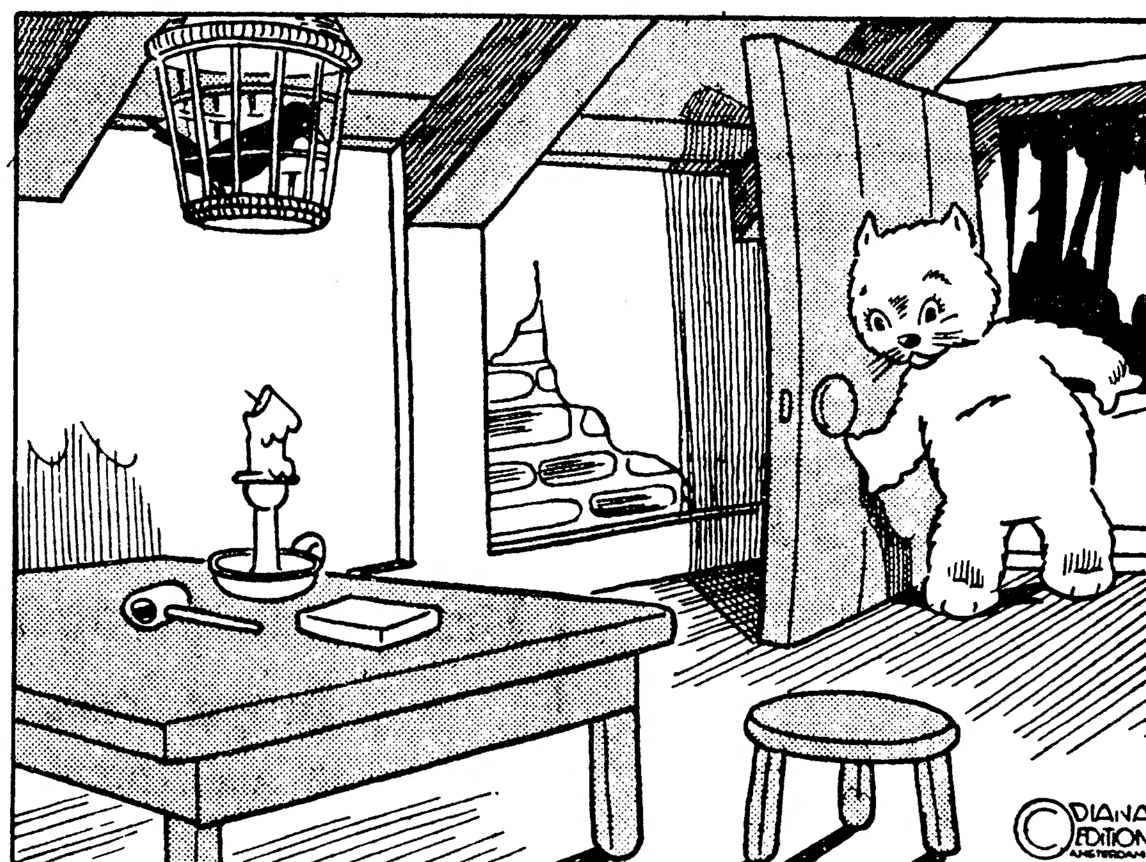

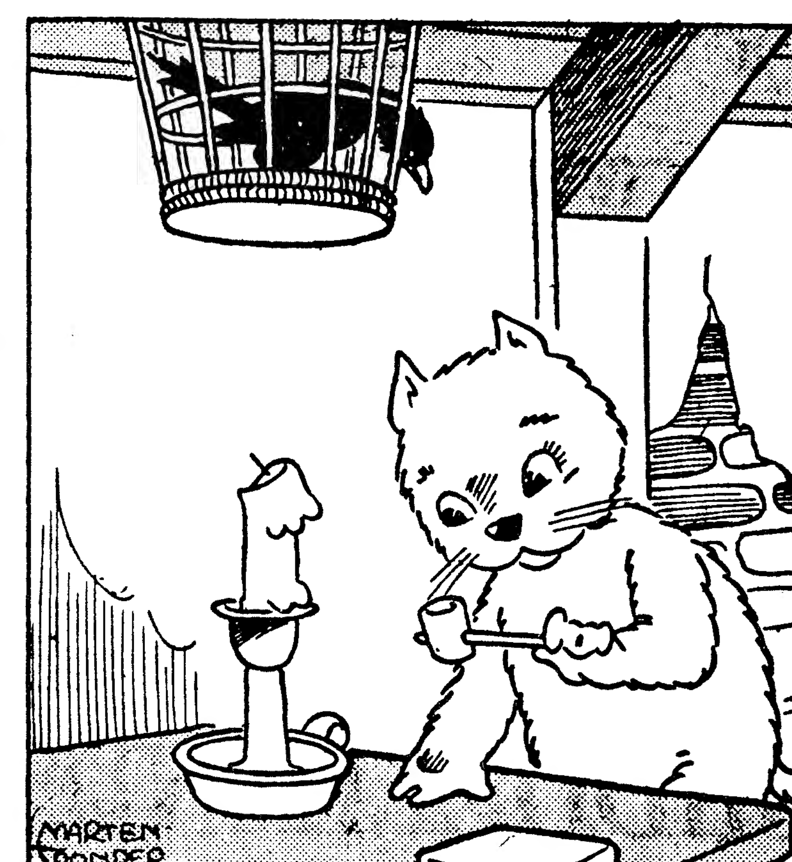
— Het is geen wonder, dat het hier het Donkere-boomen-bosch heet, dacht hij even later. De boomen zijn zóó hoog en de bladeren zóó dicht, dat er geen streepje zon doorheen komt. Echt een bosch voor Pikkin om in te wonen. Brrr, het zou niets voor mij zijn! Wacht es, wat zei die dwerg ook weer? De eerste open plek na den tweeden driesprong.... Dat moet dus ongeveer hier zijn....

En ja, daar stond het huisje van Pikkin aan den voet van een grooten dikken boom met grillige takken, die zich boven het dak kronkelden.

— Zoo, zei Tom Poes, nu zullen we eens zien hoe het er van binnen uitziet!

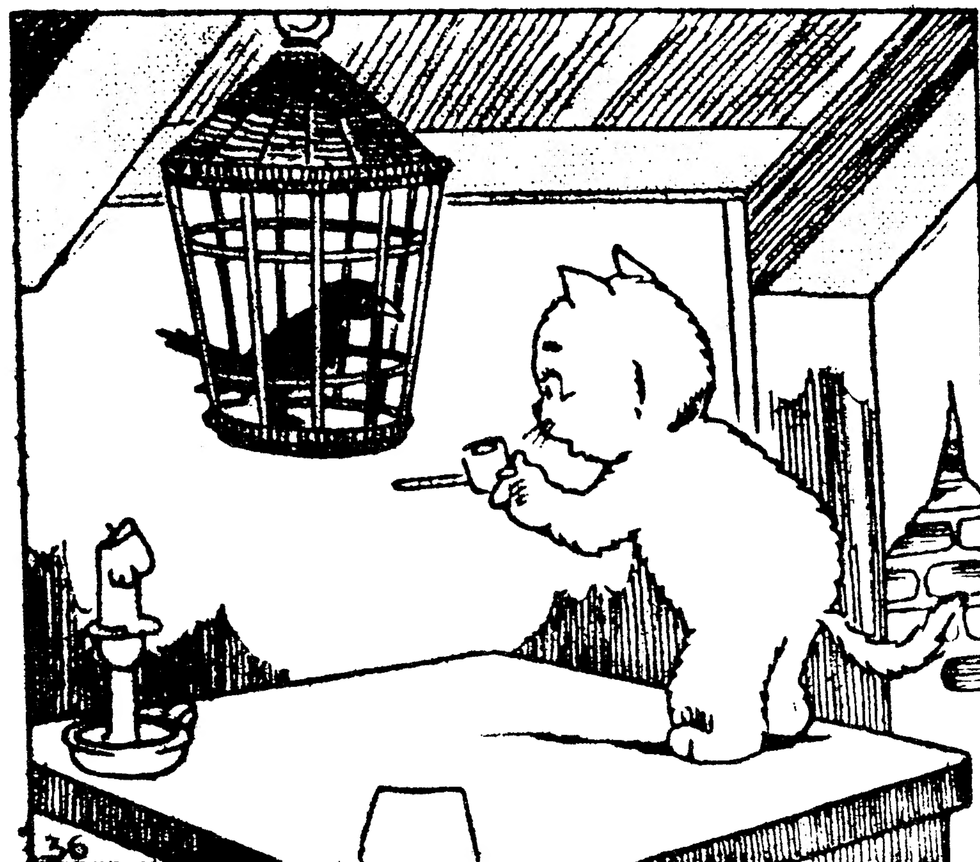
Tom Poes opende het deurtje en liep naar binnen. Hij kwam in een donker, kaal kamertje, waarin alleen maar een tafel en een klein stoeltje stonden Op die tafel stond een kandelaber met een kaars, die Pikkin 's avonds zeker gebruikte. En ook lagen daar de pijp en de doos tabak, die Pikkin bedoeld had.

—Nou, gezellig vind ik het hier niet bepaald, dacht Tom Poes. Het is hier een muffe boel!

Hij liep naar de tafel toe, pakte de pijp op en bekeek die eens. Het was een oud doorgerookt ding, dat vies stonk en dik onder het stof zat. Tom Poes maakte hem een beetje schoon.

Terwijl hij dat deed, hoorde hij ineens boven zich iemand zeggen: Hé, wat doe jij hier?

Tom Poes keek verschrikt omhoog, want hij had de kooi, die boven de tafel hing, nog heelemaal niet gezien! Daarin zat een ekster, die haar kop tusschen de tralies had doorgestoken en belangstellend naar hem keek.

Tom Poes klom boven op de tafel, om beter met den vogel te kunnen praten.

— Ik ben Tom Poes, zei hij, en ik kom hier om de pijp en de tabak van Pikkin te halen!

— Wel, wel, zei de ekster met een scherpe, krakende stem. En waarom doet Pikkin dat zelf niet?

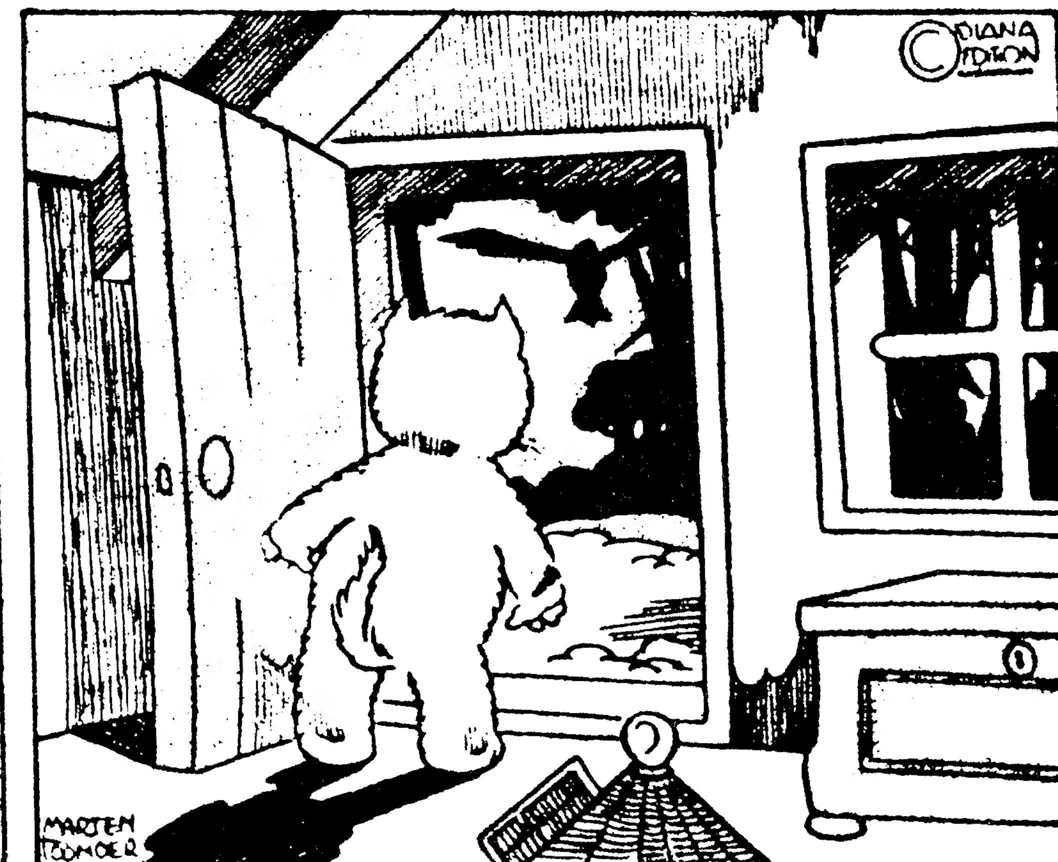
— Omdat hij in het kasteel van den Markies van Muizenis opgesloten zit, legde Tom Poes uit.

— Zoo, zoo, zei de ekster. Dan heeft hij zeker weer den een of anderen streek uitgehaald! Wel, wel! En zal hij daar lang in dat kasteel opgesloten blijven?

— O, ja, dat denk ik wel! zei Tom Poes.

— Zoo, zoo ... en ik dan? vroeg de ekster. Ik zit hier in deze kooi opgesloten en ik heb al in drie dagen niets te eten gehad! Ik rammel van den honger! Wel, wel.... hoe moet het dan met mij?

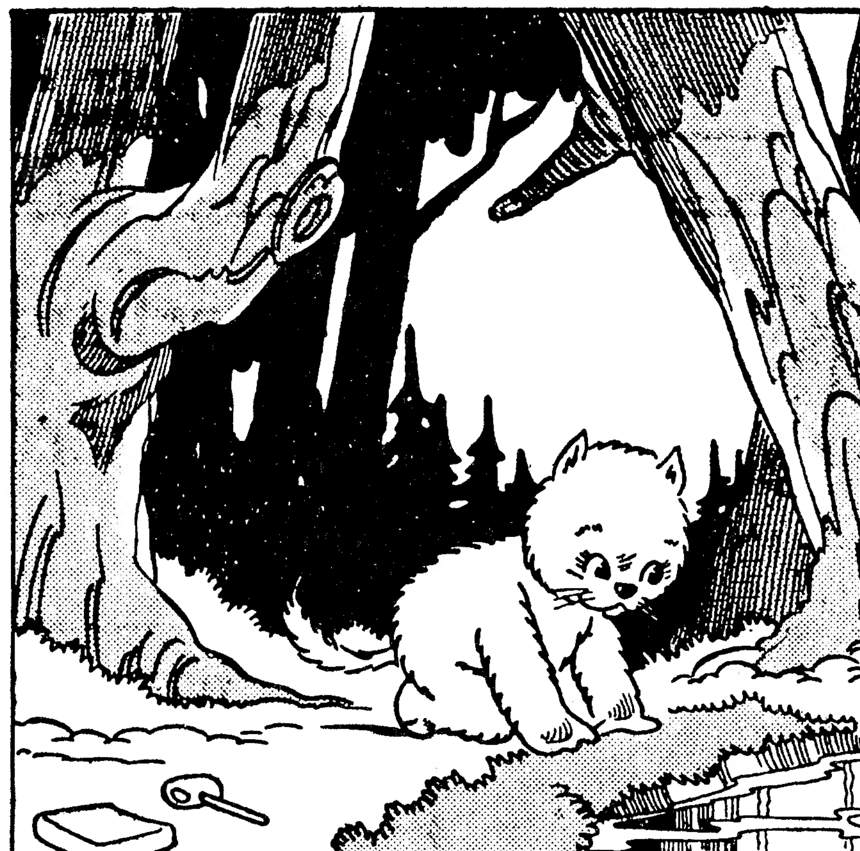
— Ja, zei Tom Poes nadenkend. Ja.... dat is ook wat! Ik zal het deurtje van je kooi maar openmaken, dan kun je wegvliegen. Ten slotte kan ik je hier toch niet laten verhongeren!

— Wel, wel, zei de ekster blij, dat vind ik héél aardig van je, Tom Poes! Eigenlijk red je me dus het leven. Dank je wel, hoor!

— Niets te danken! zei Tom Poes. Hij deed het deurtje open en de ekster vloog luid krassend de buitenlucht in.

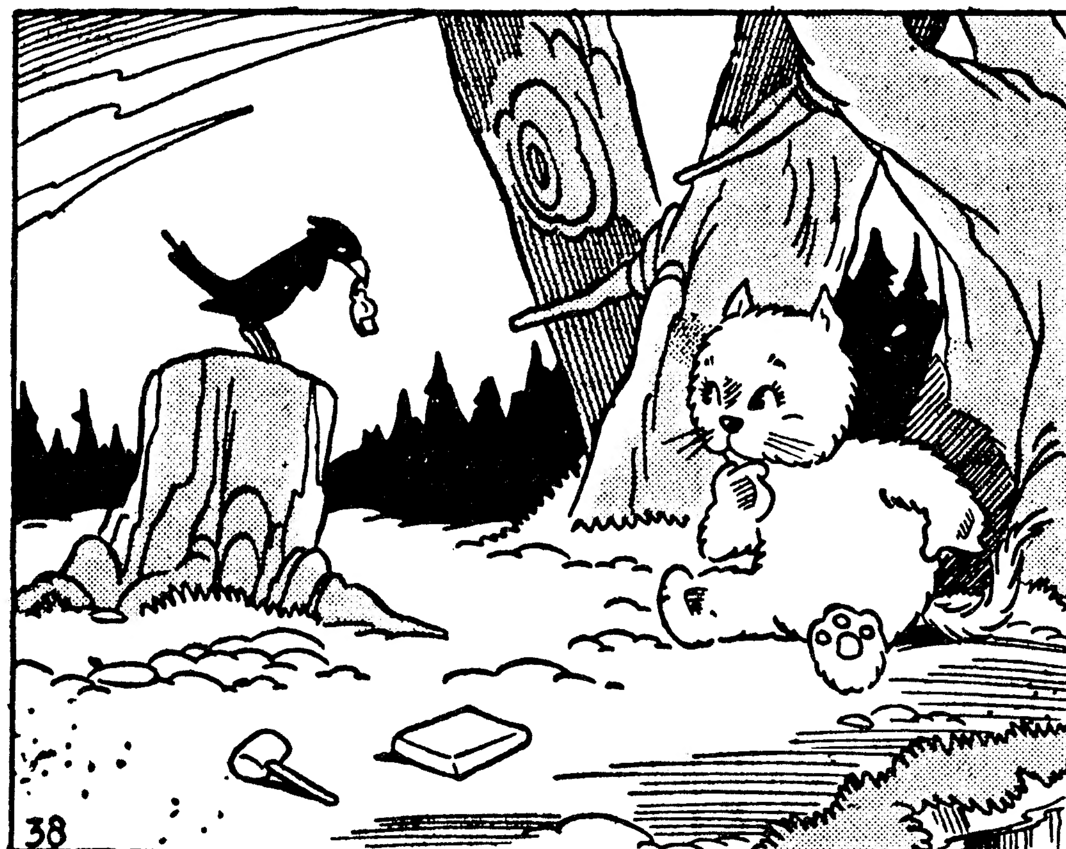
Tom Poes liep weer terug door het bosch met de pijp van Pikkin in z'n eene hand en in z'n andere hand de tabaksdoos. — Ik ben blij, dat ik die ekster weg heb laten vliegen, dacht hij bij zichzelf. Het is echt wat voor Pikkin om een vogel in een kooi op te sluiten en hem daar maar rustig te laten verhongeren! Dat ventje had veel te veel medelijden met zichzelf om ook maar een minuut aan die arme ekster te denken! Nee, ik mag hem niet, al had hij nu ook spijt..

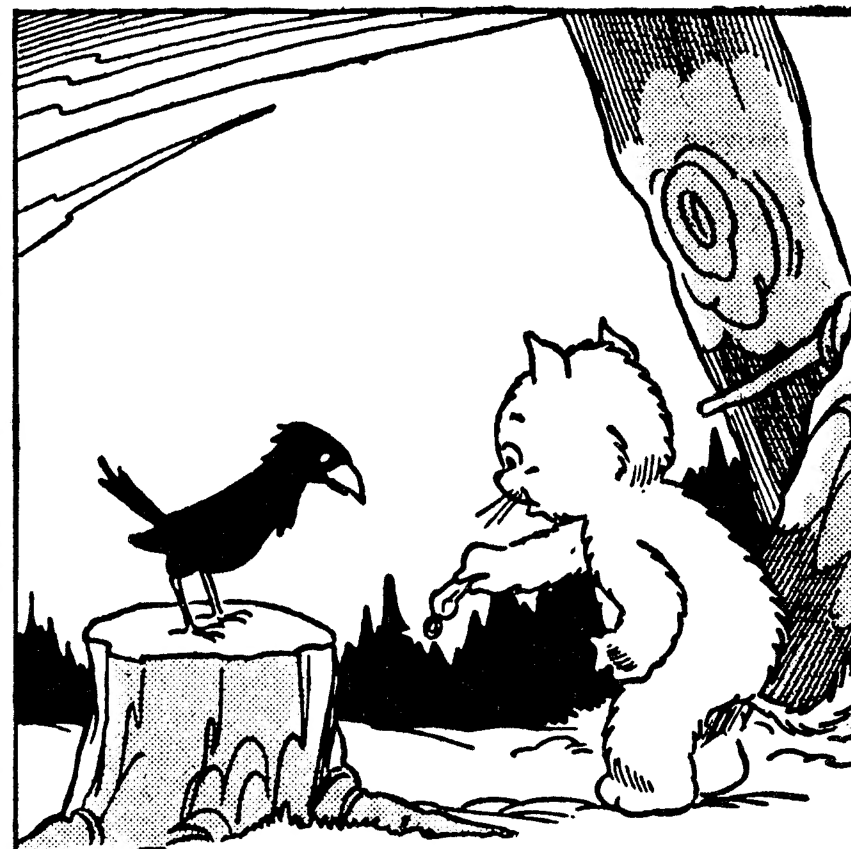
Maar wacht 'es! Daar loopt een beek! Water.... net waar ik trek in heb! Ik ga gauw een beetje drinken! Tom Poes dronk een poosje en daarna voelde hij zich heel erg voldaan en prettig. — Hè, hè, zei hij tegen zichzelf, ik voel er veel voor om hier een klein dutje te doen, voordat ik verder ga. Het beekje kabbelt zoo gezellig en de bladeren van de boomen ruischen zoo zacht, dat ik er heerlijk van zal kunnen slapen....

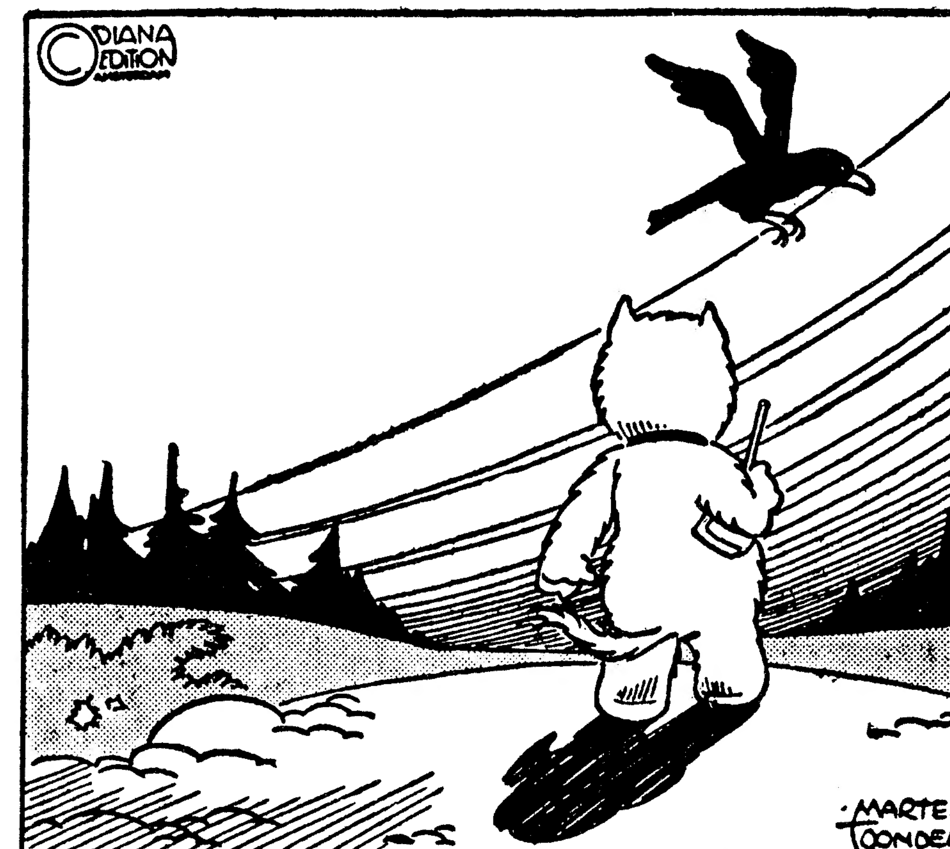
En dat deed Tom Poes dan ook. Hij merkte niet, dat de ekster, die hij uit de kooi had laten wegvliegen, terugkwam met een fluitje in haar snavel. De ekster ging op een afgeknotten wortel van een boom zitten en keek naar Tom Poes, die daar zoo heerlijk lui lag te slapen.

Toen Tom Poes na een poosje wakker werd, zag hij daar tegenover zich de ekster op een afgeknotten boom zitten.
— Hè! Jij daar? vroeg Tom Poes.
De vogel legde het fluitje, dat hij in z'n snavel had, voor zich neer en zei: Wel, wel, dat ben ik, ja! Ik wilde je laten merken, hoe dankbaar ik je ben, dat je me uit die kooi van dien valschen Pikkin hebt vrijgelaten. Daarom kom ik je achterna, om je dit fluitje te geven.

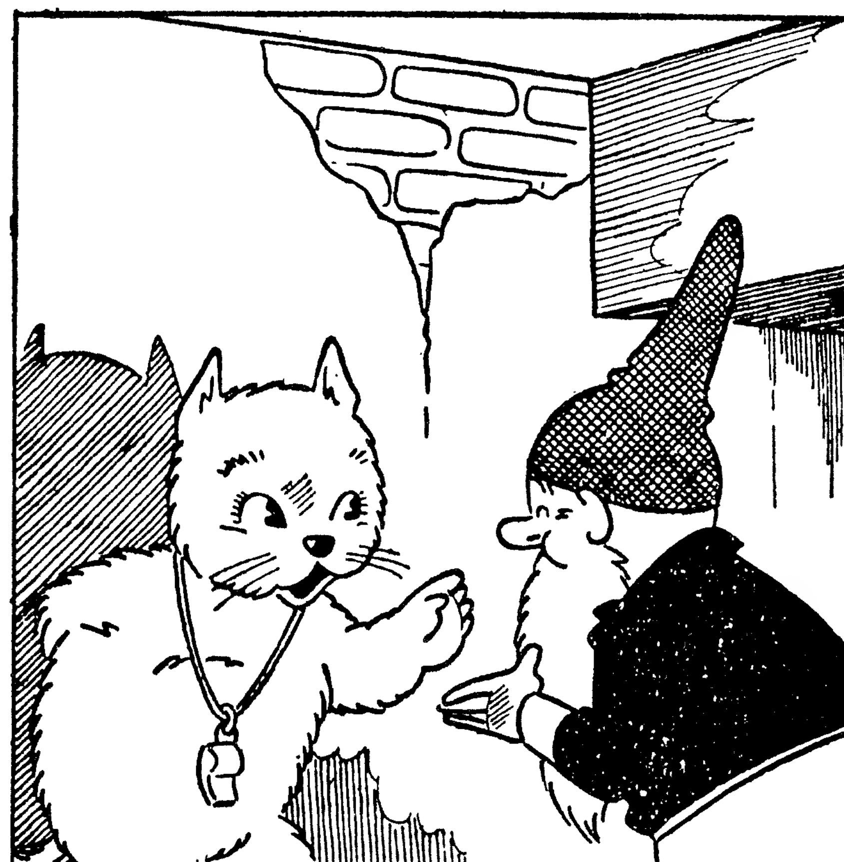
Het is een erfstuk van m'n over-overgrootvader, die het altijd gebruikte om z'n nest op te sieren. En m'n vader vertelde me altijd, dat het een heel bijzonder fluitje is. M'n over-overgrootvader heeft het eens op een dag bij een Grooten Toovenaar weggenomen, zie je? Daar lag het op de vensterbank te blinken.

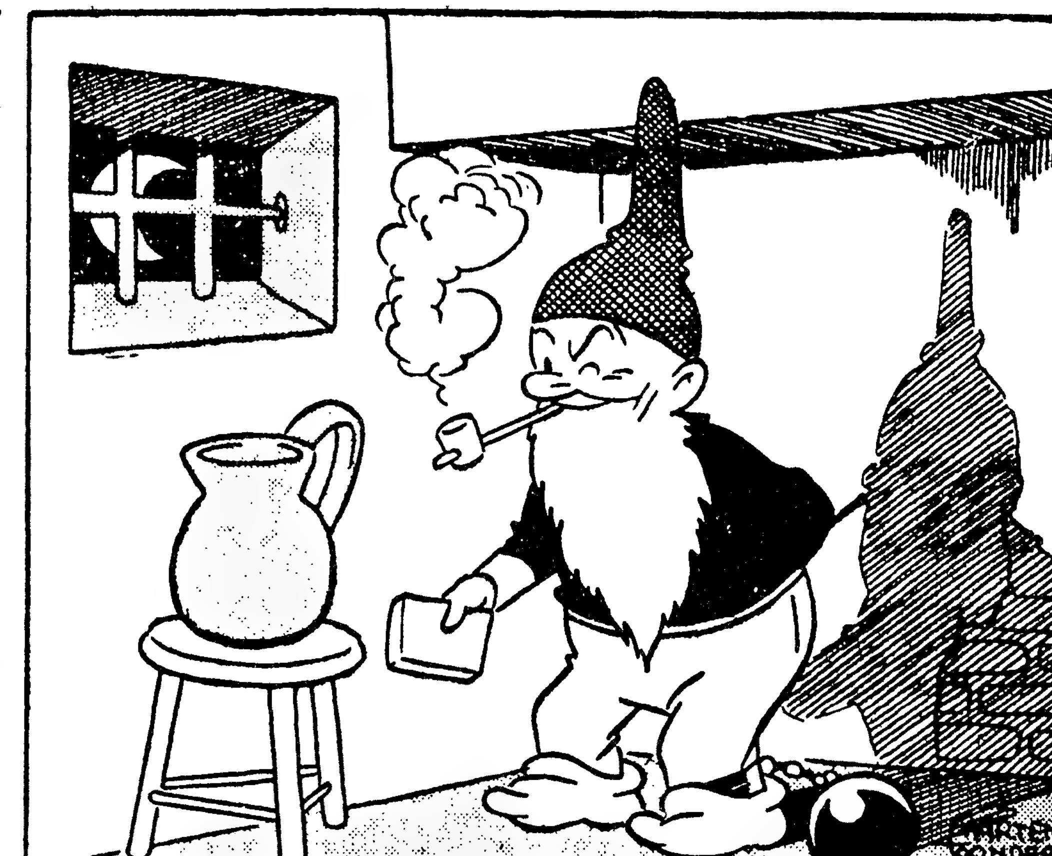
Je mag er alleen maar op fluiten, wanneer je in groote moeilijkheden zit en anders nooit, zie je, want dan gebeuren er ongelukken!
— O, eh.... dank je wel! zei Tom Poes. Dat is een kostbaar cadeau! Een Tooverfluit! Dat is heel aardig van je! Dank je wel!
— Hm, tot je dienst, zei de ekster, de eene dienst is den anderen waard!
En toen vloog zij weg.

Tom Poes hing het fluitje aan een koordje van gevlochten gras om z'n hals en liep verder naar het kasteel van den Markies van Muizenls. Daar kwam hij 's avonds aan, en het eerste wat hij deed, was naar het kamertje van Pikkin te gaan.
— Alsjeblieft! zei hij tegen Pikkin, terwijl hij hem de pijp en de doos tabak gaf.
— Ha! riep Pikkin. Ha! Je hebt dus je woord gehouden! Mooi! Fijn! Heel goed! Wat ben ik blij met m'n oude, trouwe pijp!

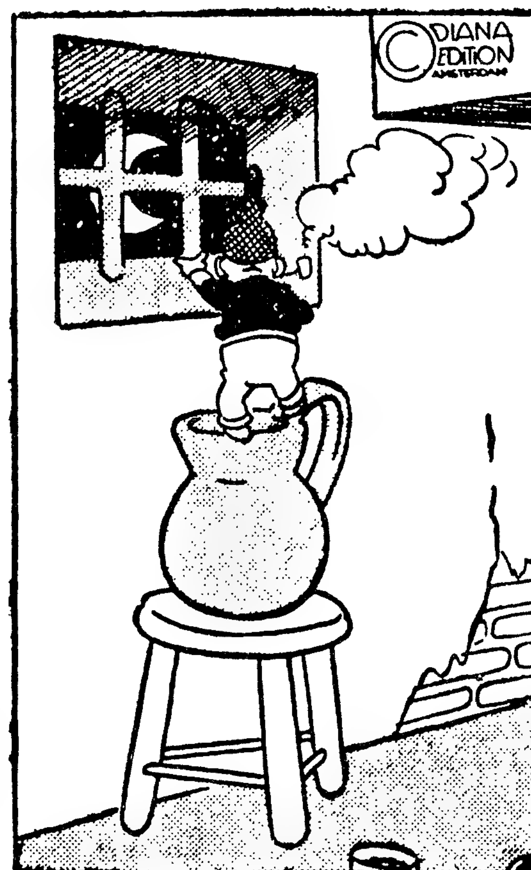

— Ja, zei Tom Poes. Maar je moet goed begrijpen, dat dit het eenige en laatste is, wat ik voor je gedaan heb!
— O, maar je hoeft heusch niet bang te zijn, dat ik je nog eens iets vragen zal! zei Pikkin. Nu ik m'n pijp heb, ben ik heelemaal tevreden. Nu heb ik heelemaal haast geen wenschen meer!
En dat is maar goed ook! zei Tom Poes, want daar zou ik toch niet naar luisteren!

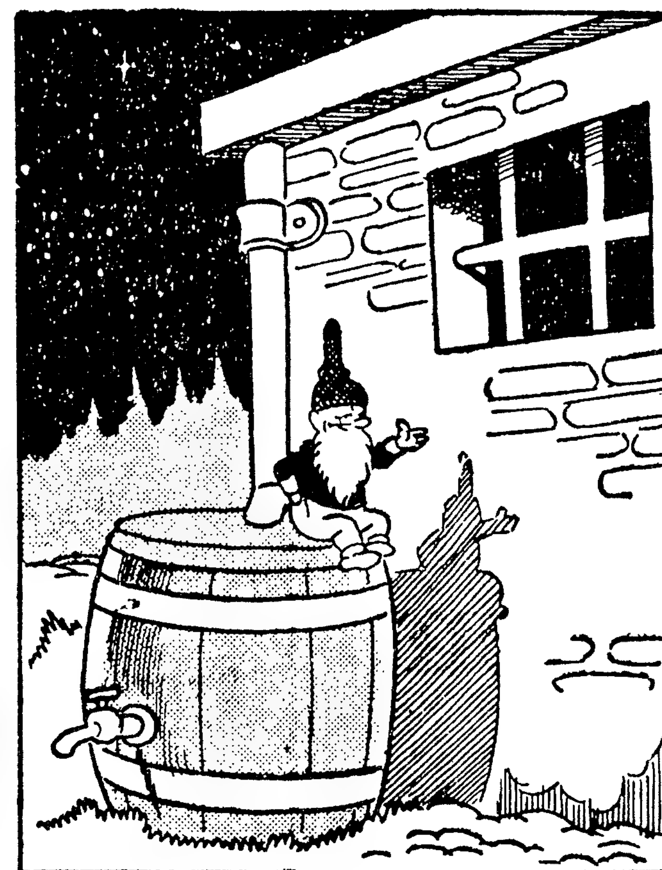

Toen liep hij de deur uit en schoof aan den buitenkant den grendel er stevig op.
Nadat Tom Poes weg was gegaan, grinnikte Pikkin binnensmonds en trok een gemeen, sluw gezicht. Toen stopte hij z'n pijp met de tabak uit de doos, stak haar daarna met behulp van twee vuursteentjes aan en blies langzaam een dikke, groote rookwolk uit. En ja, toen gebeurde er iets vreemds!

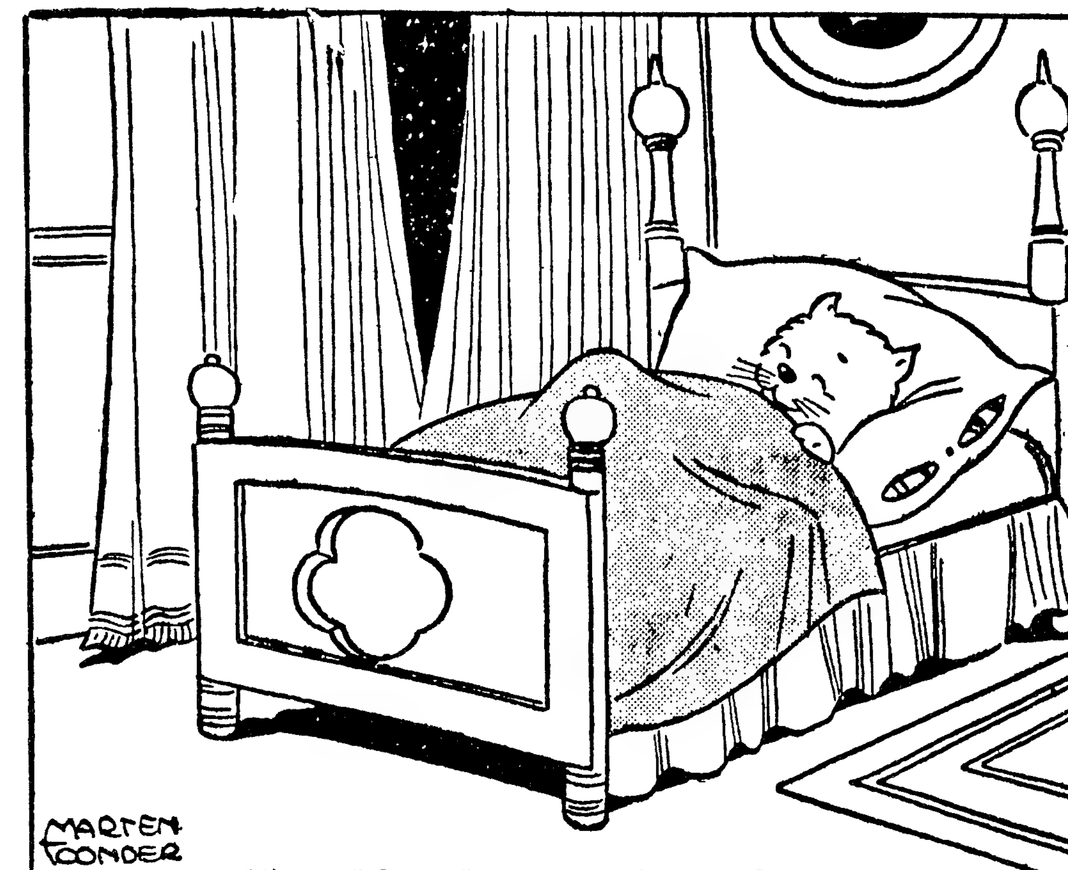

Ja, dat was een vreemd geval met die pijp van Pikkin! Toen hij twee rookwolken uitgeblazen had, begon hij te krimpen!! Hij werd al maar kleiner en kleiner en de ring, waaraan de ketting met den zwaren, ijzeren bal bevestigd was, viel nu natuurlijk van zijn been af. Toen kon hij loopen, zooveel hij wilde. Hij klom met veel moeite op z'n stoeltje en daarna op de waterkan. Van daar af kon hij gemakkelijk bij het kleine raampje komen, zich aan de spijlen optrekken en toen er tusschen door klimmen.

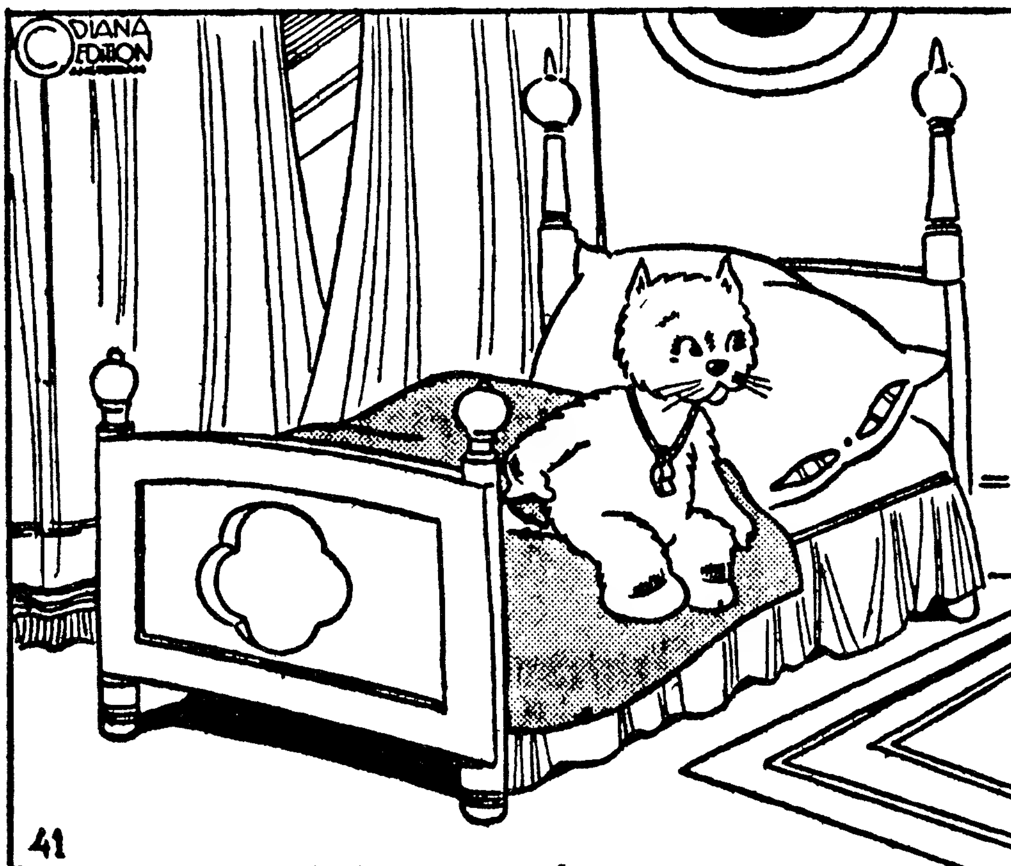
Het was alles bij elkaar het werk van een paar minuten. Pikkin sprong van het kozijn af op een regenton en daarop ging hij, voldaan in zichzelf grinnikend, een poosje zitten uitrusten.

— Ha! zei hij. Dat is dat! Nu zal ik mijn pijp maar opbergen, want het wordt tijd, dat ik weer wat ga groeien! Ha! Hi hi hihi!

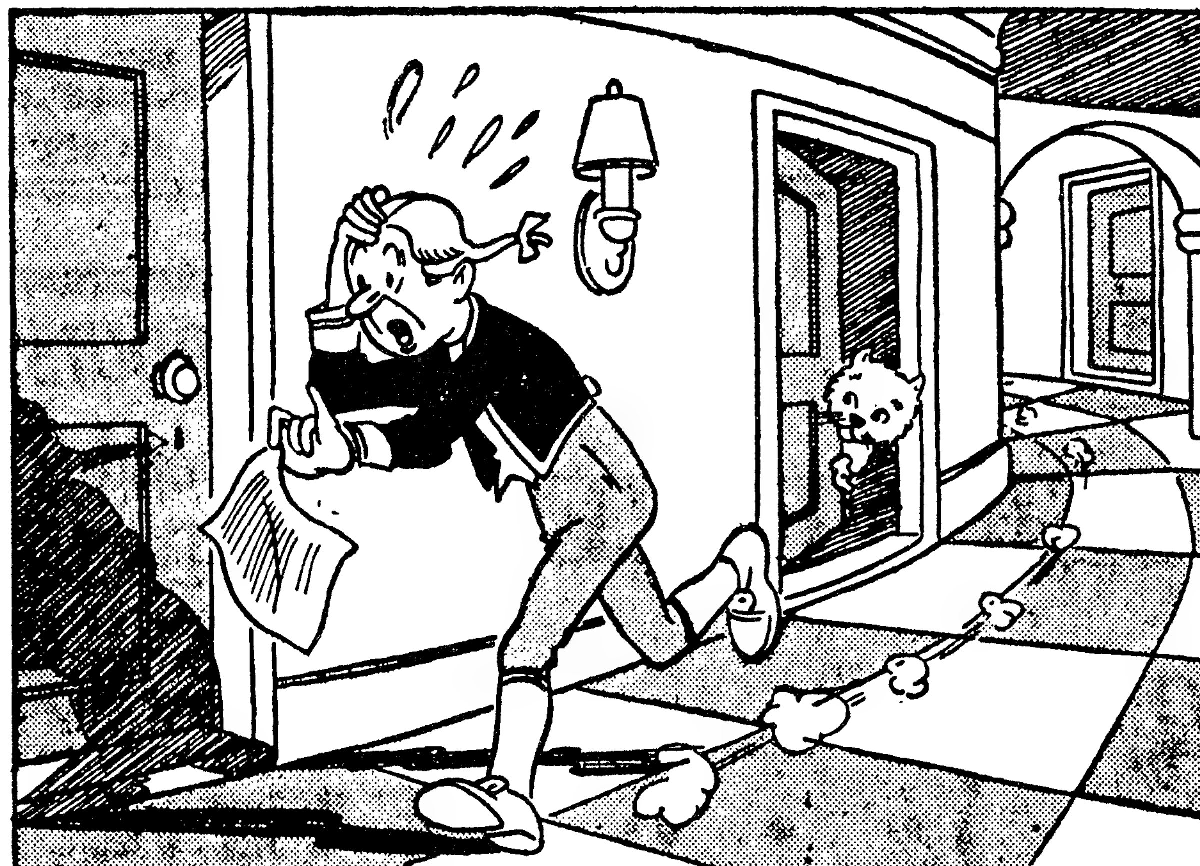

Wat gelukkig, dat die domme poes m'n pijp voor me gehaald heeft! Ha! Hij moest eens weten, hij moest eens weten! Ha! Pikkin weet altijd overal listen op te verzinnen....

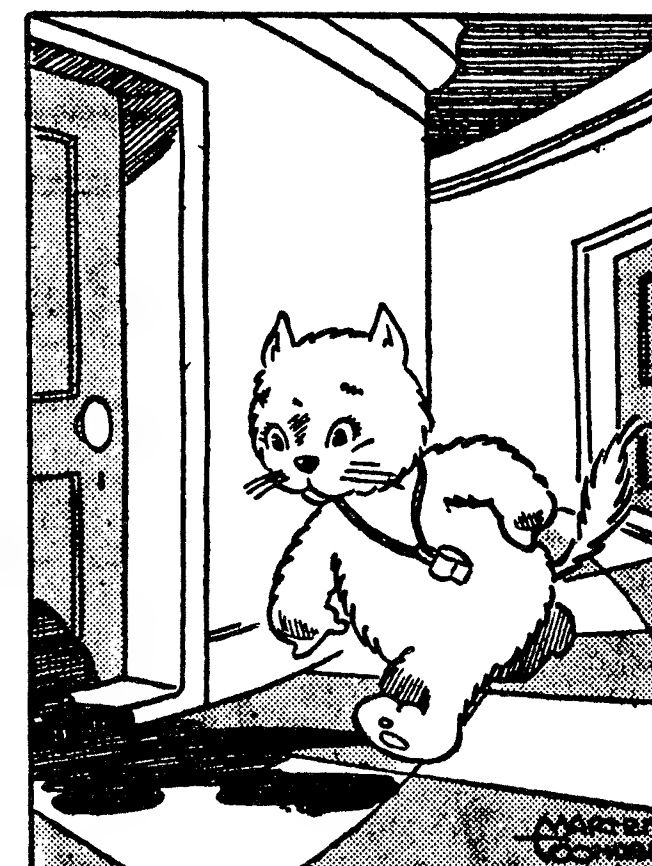
En terwijl de booze dwerg dat allemaal in zichzelf mompelde, lag Tom Poes in een mooi bed en sliep zoo vast als hij het in tijden niet gedaan had. Hij was moe geworden van zijn tocht naar het Donkere-Boomen-Bosch, denk ik.

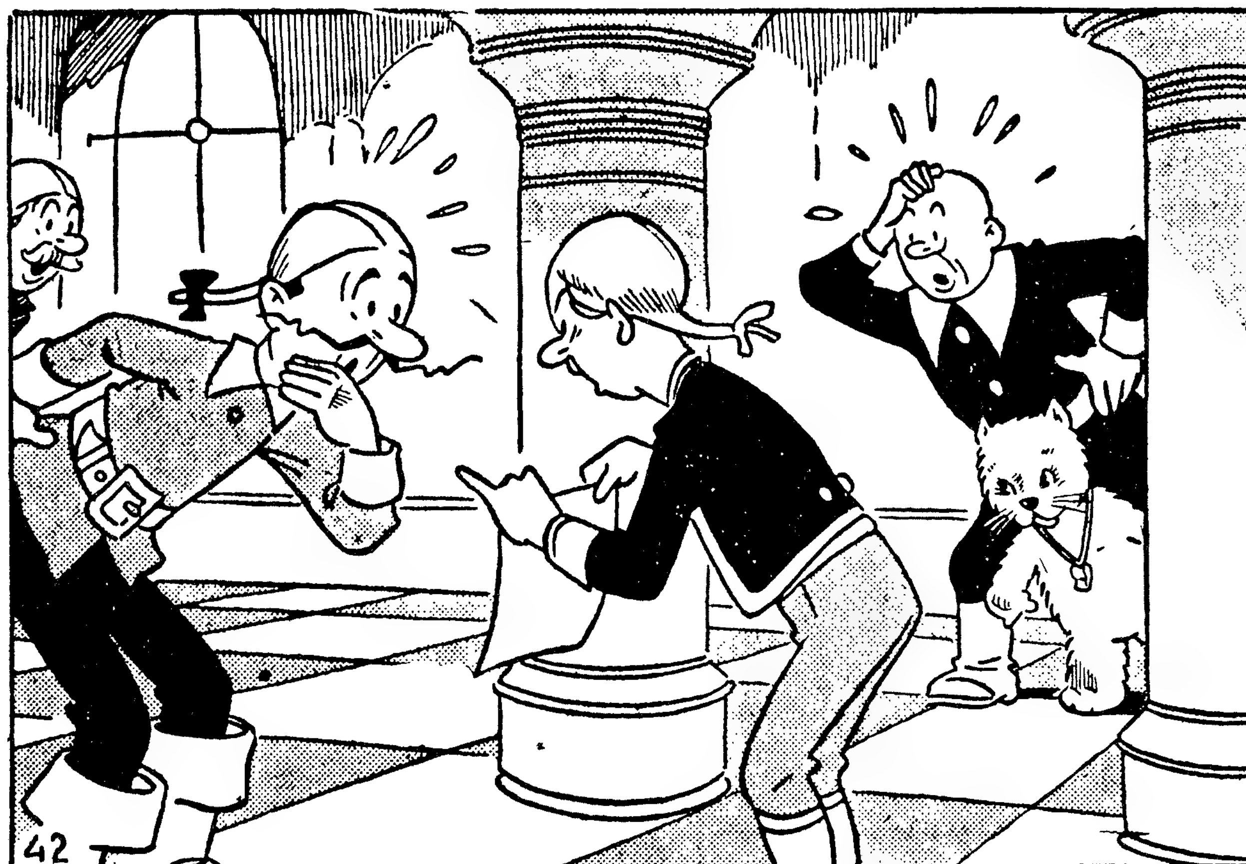
Den volgenden morgen werd Tom Poes gewekt, doordat er iemand door de gang draafde en daarbij heel hard: Help! Hé! Ho! riep. Tom Poes sprong verschrikt uit zijn bed en keek om den hoek van zijn deur. Het was de schoenpoetser, die zoo'n lawaai maakte.

Hij had een papier in zijn hand en riep: Help! Er is iets ergs gebeurd: Liezelotje is er niet meer! Die leelijke dwerg Pikkin heeft haar meegenomen! Hij is ontsnapt! Help! Hé! Ho! Is er dan niemand?
Daar schrok Tom Poes natuurlijk vreeselijk van! Hoe kan Pikkin ontsnapt zijn? dacht hij, ik heb toch gisteren den grendel van zijn deur goed gesloten.

Het is toch niet mogelijk, dat hij ontsnapt is? Daar moet ik meer van weten!
Hij begon achter den schoenpoetser aan te hollen, die al maar schreeuwend naar de ontbijtzaal was geloopen.

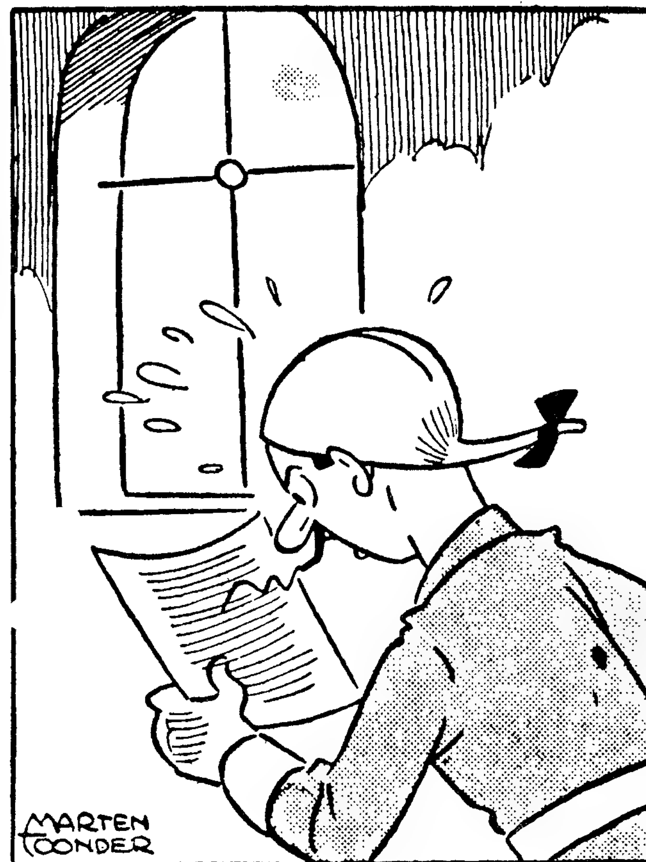

De Markies daalde juist naar beneden om te gaan ontbijten, toen hij den schreeuwenden schoenpoetser tegenkwam.

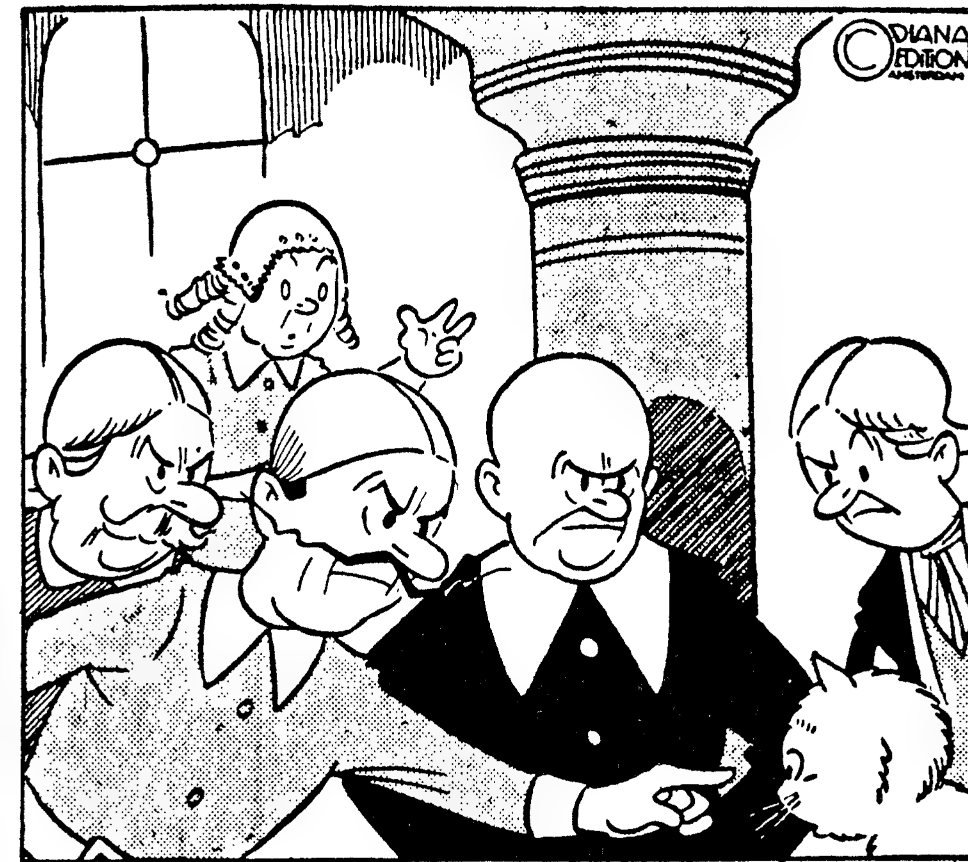
— Wees stil, man! zei hij streng. Wat is er gebeurd? Wat riep je daar?

— Ik.... ikikik.... ik.... stotterde de schoenpoetser, ik.... eh.... kwam vanmorgen L.... Liezelotje's gepoetste schoentjes brengen, m....maar toen ik had geklopt, kreeg ik geen antwoord. Ik.... ik klopte nog eens en nog eens en eindelijk ben ik maar naar binnen gegaan. Zij lag niet in bed en was niet in haar kamer ... en op een stoel vond ik dit papiertje.

— Wat zeg je daar! riep de Markies. Laat zien! En hij rukte het papier den schoenpoetser uit zijn handen.

— Het is te laat, las hij voor. Wanneer één van jullie dit papier vindt, ben ik al heel ver weg met het dochtertje van den Markies van Muizenis. Dat is mijn wraak!! En wanneer de Markies niet binnen drie dagen al z'n kisten met goud naar mijn huis in het Donkere-Boomen-Bosch gebracht heeft, zal hij haar nooit weer zien! Tom Poes zal den weg naar mijn huis kunnen wijzen. Ik ben hem heel dankbaar, want dank zij hem heb ik kunnen ontvluchten. Pikkin.

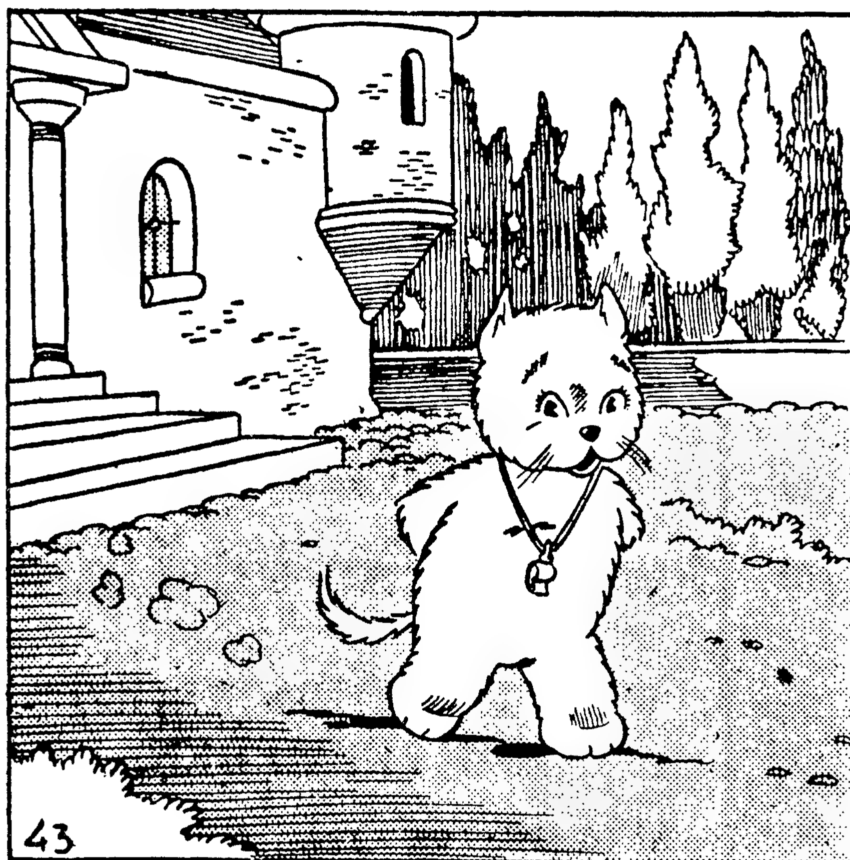
— Dus, zei de Markies en hij draaide zich om naar Tom Poes, is het jouw schuld, dat de dwerg ontvlucht is en dat hij Liezelotje heeft kunnen ontvoeren! Jij, met die pijp! Jij, akelig, dom, klein poesje! Jij.... eh.... ooo!! Ik heb het altijd wel gedacht!

— Natuurlijk! bromde de hopman van de wacht. Zoo'n dom, klein dier!

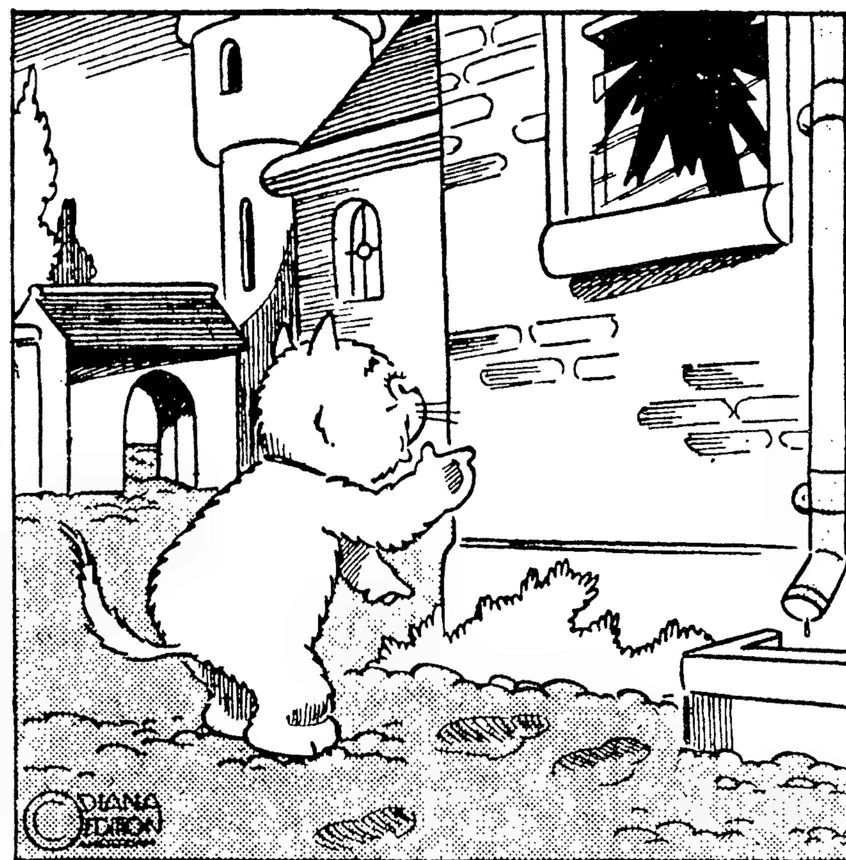
— Het is ontzettend! gilde de kinderjuffrouw. Verschrikkelijk!

— Maak, dat je wegkomt! zei de Markies. Ik wil je niet meer zien, Tom Poes!

— Verdwijn!! snauwde de hopman van de wacht.

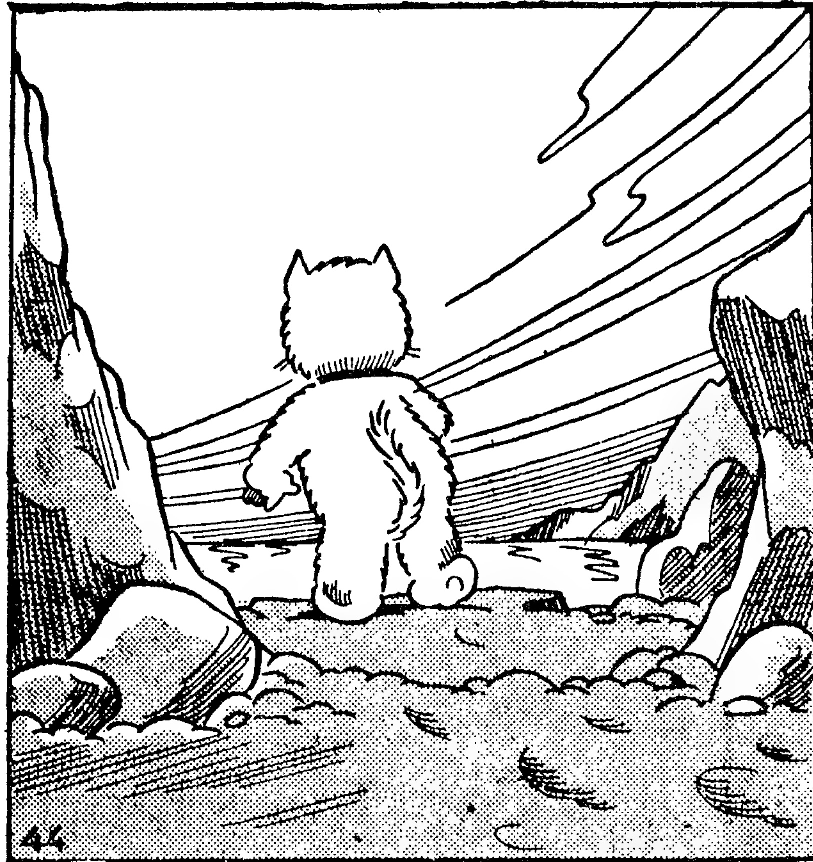
Er bleef voor Tom Poes niets anders over dan werkelijk maar te verdwijnen. Iedereen was boos op hem en ze dachten werkelijk, dat het zijn schuld was, dat de dwerg had kunnen ontsnappen. Maar hij begreep toch werkelijk niet, hoe Pikkin daar kans toe had gezien. — Hij moet kunnen tooveren! dacht Tom Poes bij zichzelf, anders is het niet mogelijk! Hij liep een beetje verdrietig om het kasteel heen en mompelde wat in zichzelf.

— Een klein, dom poesje, hè? bromde hij. Wacht maar, ik zal wel eens laten zien, dat ik wat kan! In de eerste plaats ga ik Liezelotjes kamer eens bekijken!
Toen zag hij ineens boven zich een gebroken raam. — Dat zal die kamer wel zijn, mompelde Tom Poes, Pikkin heeft natuurlijk dat raam ingeslagen en haar toen weggehaald. Hij heeft zich natuurlijk aan die regenpijp opgetrokken en toen was het verder een klein kunstje!

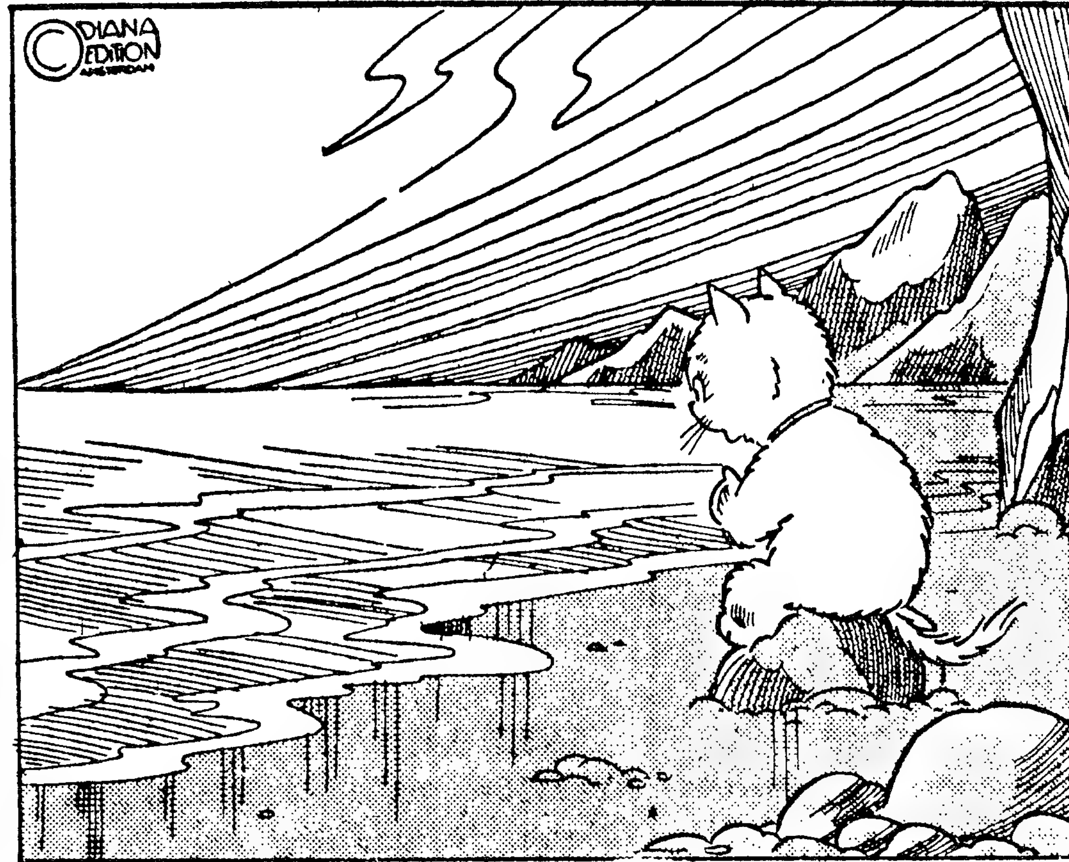

Maar die Pikkin is nog niet klaar met mij, dàt moet hij niet denken. Ik zal niet rusten, vóórdat ik Liezelotje weer aan den Markies heb teruggebracht. En ik moet er voor zorgen, dat dat gebeurt, voordat er drie dagen om zijn, want anders kost het den Markies al z'n goud! En dàt gun ik Pikkin niet.... geen korreltje gun ik hem! Aha! Wacht eens! Hier zie ik voetsporen! Dat is een goed ding! Dat zijn natuurlijk de voetsporen van Pikkin!
De voetsporen liepen onder een poort van het kasteel door en toen verder over den weg. — Dit is een kans! dacht Tom Poes bij zichzelf en hij kreeg weer een beetje moed, terwijl hij ze begon te volgen.

Tom Poes liep achter de voetsporen van Pikkin aan, over de velden, langs boschpaden, over de heuvels, om de bergen en eindelijk stond hij plotseling aan den oever van een groot meer. Daar liepen ze tot aan den waterkant en verder was er niets meer te zien dan water en nog eens water.

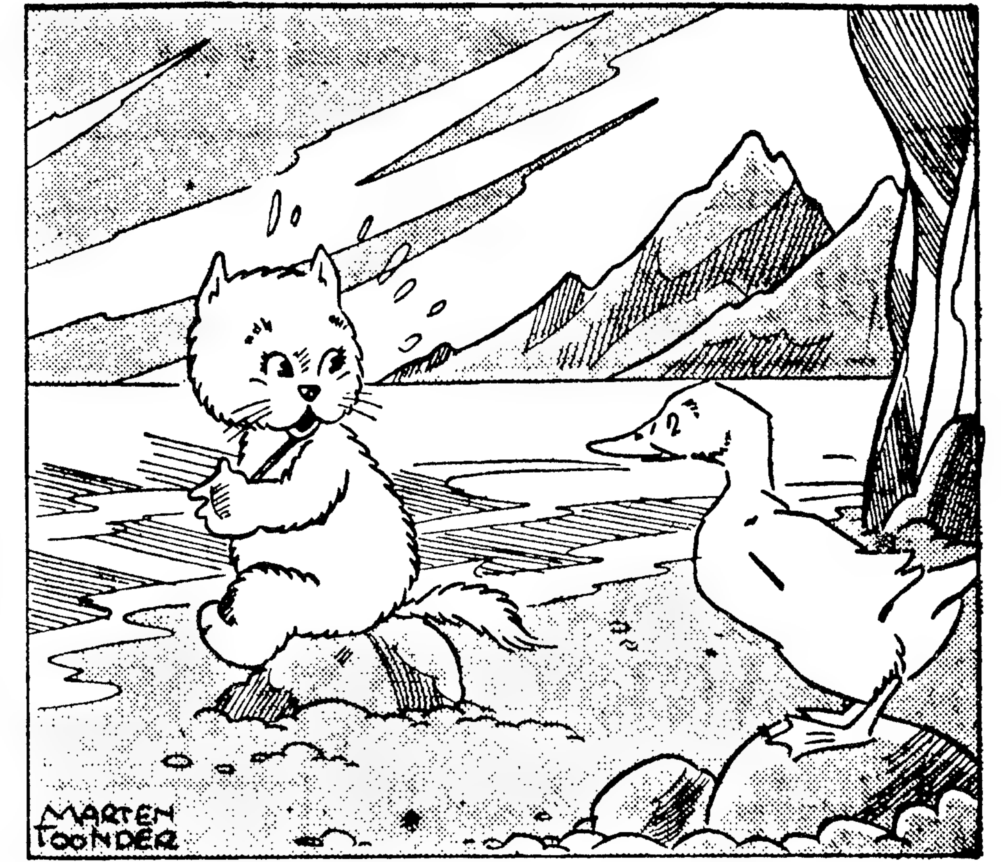
— Dat is nu ook wat! dacht Tom Poes en hij ging op een ronden steen zitten nadenken.

— Wat moet ik nu verder beginnen? Pikkin is natuurlijk in een bootje weggevaren en ik kan nu niet meer onderzoeken, waar naar toe. Die Pikkin is mij toch te vlug af geweest. Waar zou hij naar toe zijn gegaan en wat zal hij met die arme Liezelotje doen?

Tom Poes begon zich erg droevig te voelen en hij dacht er net over om maar weer terug te keeren, toen hij een stem achter zich hoorde, die: Goedenmiddag! zei. Hij draaide zich om en zag daar een groote vriendelijk uitziende eend staan.

— Wie ben jij? vroeg Tom Poes.

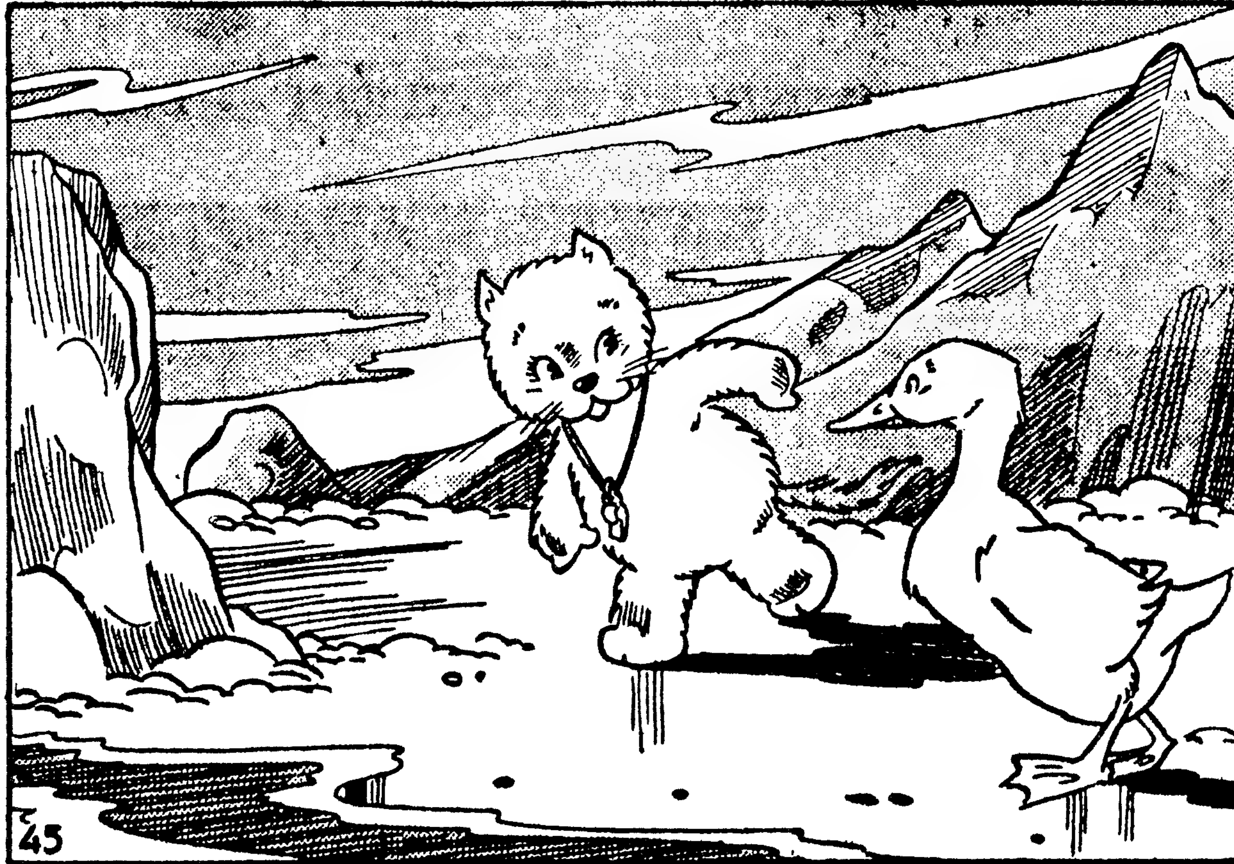
— Ik ben Kwakel! zei de eend. Wat kom je hier eigenlijk doen? Anders zie je hier nooit iemand, maar vandaag is het zoo'n drukke aanloop.

— Hoe bedoel je dat? vroeg Tom Poes.

— Nou, zei Kwakel, vanmorgen liep Pikkin hier ook al en hij had een klein meisje bij zich. . . .

— Wat! riep Tom Poes, ken jij Pikkin dan? Ik ben juist hier, omdat ik z'n voetsporen gevolgd heb, maar die loopen maar tot hier aan het water!

— Dat kan uitkomen! zei Kwakel.

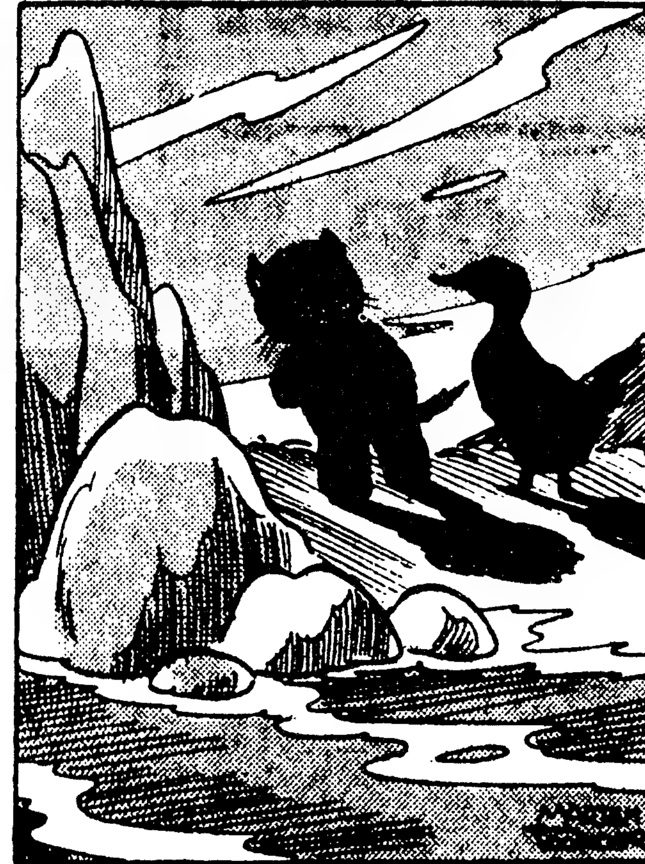

— Ja, vertelde Kwakel, ik ken Pikkin heel goed en ik vond het vreemd dat ik hem vanmorgen met dat kleine meisje hier zag. Ze zijn met een bootje weggevaren.... zeker naar het eiland, waar z'n kasteel op staat.

— Wat vertel je me daar? vroeg Tom Poes. Een eiland, waar zijn kasteel op staat? Het kasteel van Pikkin?

— Ja, zeker! zei Kwakel. Wist je dat niet? Pikkin is heel rijk en hij heeft een kasteel, dat door een groot monster bewaakt wordt!

— En hij heeft een klein huisje in het Donkere-Boomen-Bosch! zei Tom Poes. Vergis je je niet?

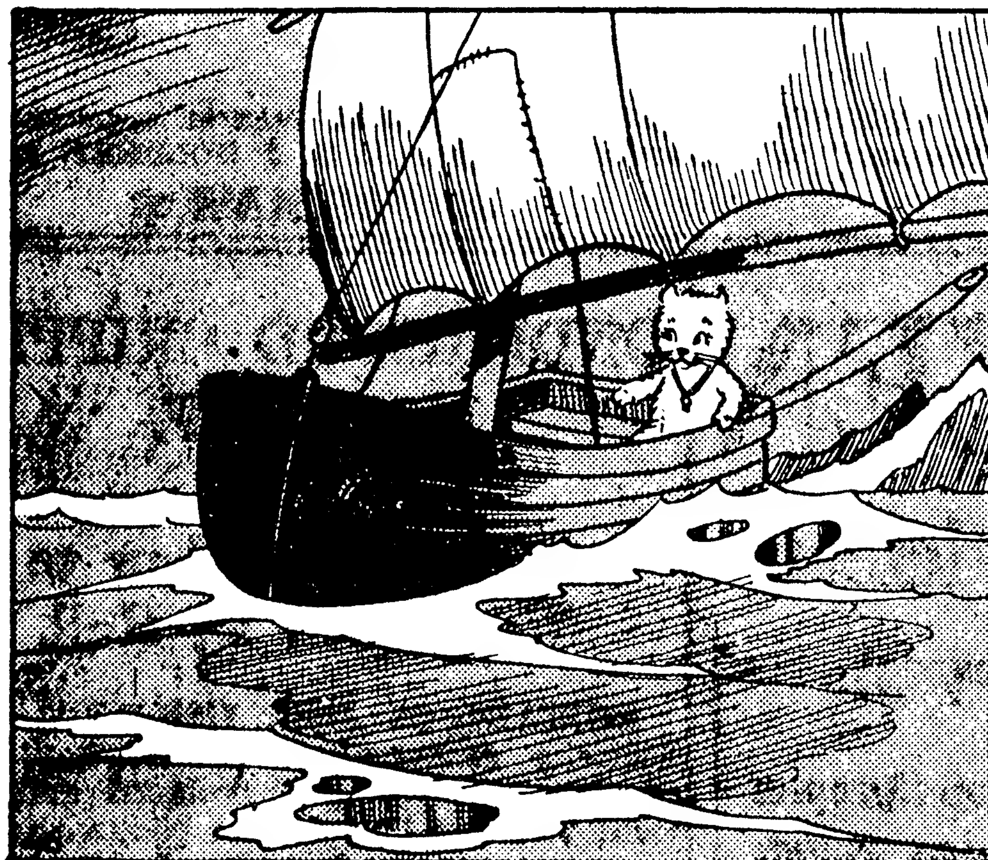

O, nee! Dat komt uit.... dat weet ik wel. Maar in dat huisje komt hij maar zelden. Dat dient alleen als toevluchtsoord. Meestal woont hij op zijn kasteel! En vertel jij me nu eens, hoe dat zit met dat kleine meisje, dat hij bij zich had.

— Dat is een heel verhaal, zei Tom Poes, maar ik zal je het vertellen.

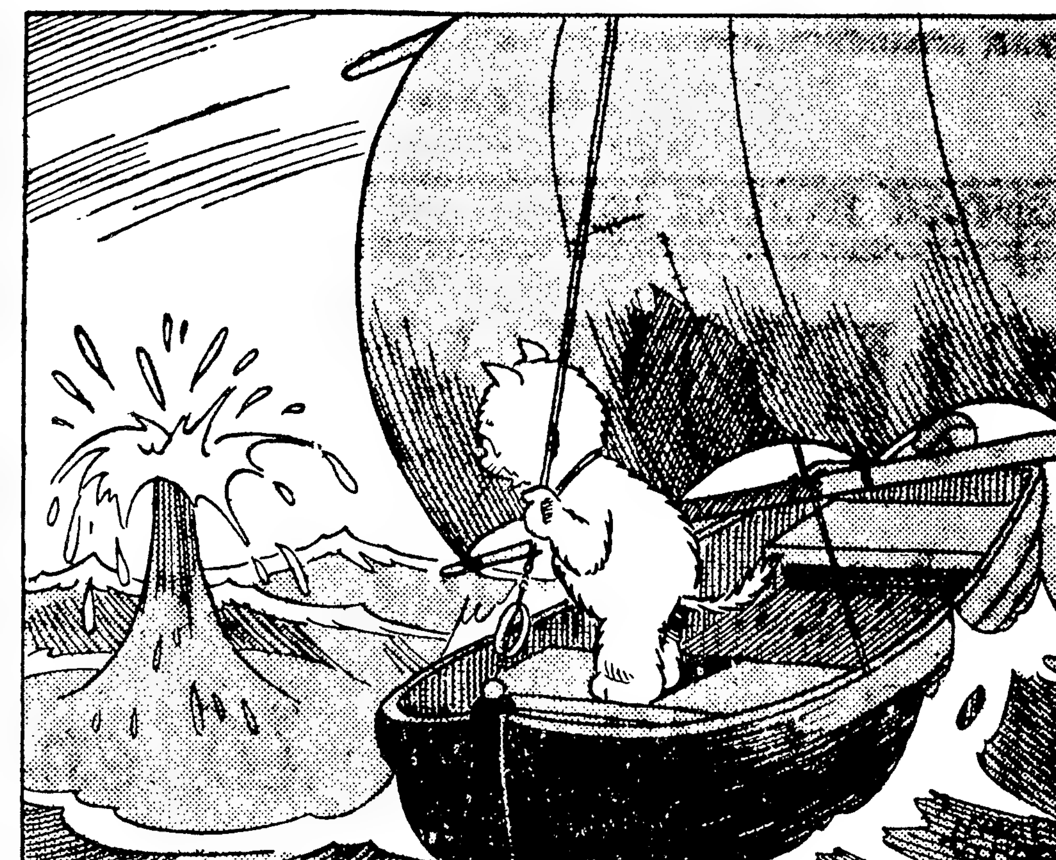
Nu, Tom Poes vertelde alles aan Kwakel en die schudde met z'n hoofd van verbazing. Nee toch.... hoe is het mogelijk! riep hij. Je moet naar het kasteel toe! Zoo gauw mogelijk! Gelukkig weet ik hier in de buurt een zeilbootje te liggen. Kom maar mee, dan zal ik het je wijzen! Zie je wel, ik had toch gelijk, dat ik die Pikkin nooit vertrouwd heb! Kijk, hier is de boot! Vaar er maar gauw mee weg! Maar denk aan het monster, dat hier in het meer woont! Als je dat ontmoet, ben je nog niet gelukkig!

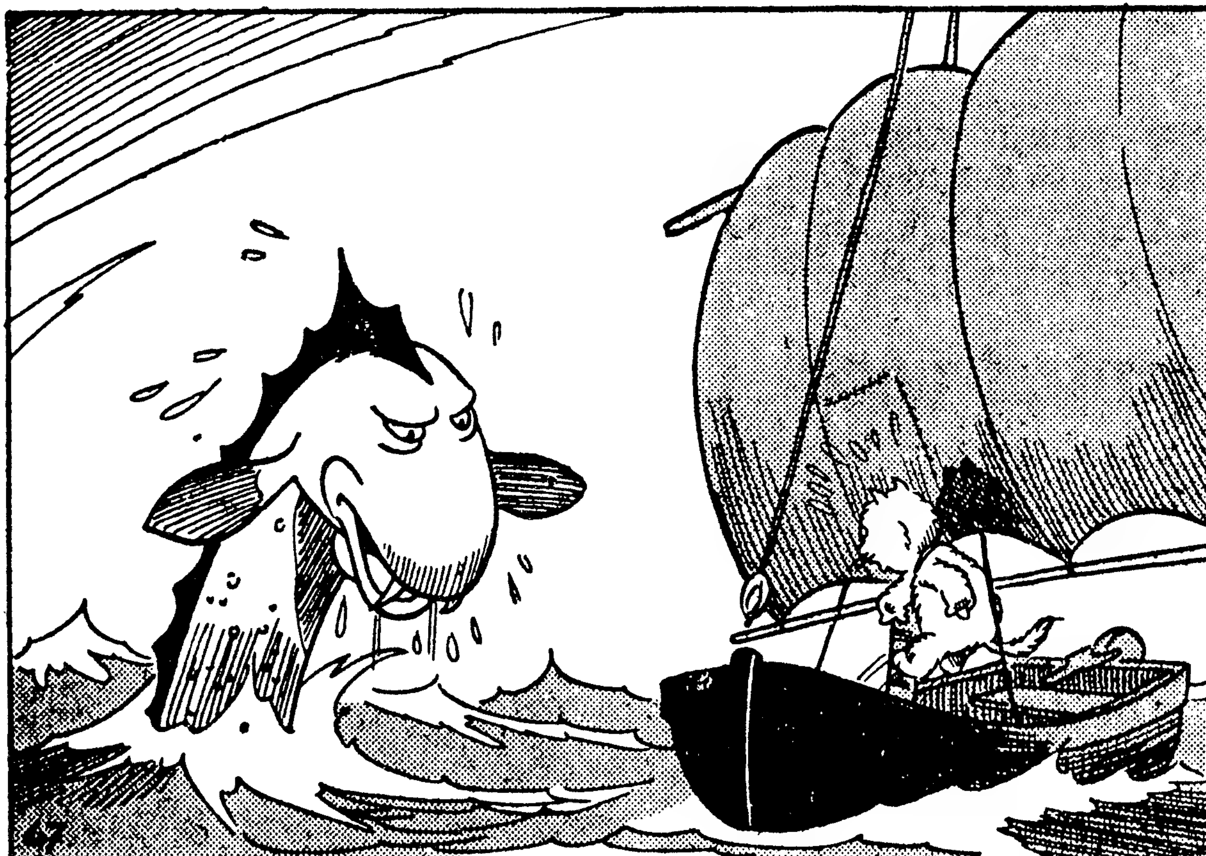
Tom Poes maakte met behulp van Kwakel de zeilboot in orde, heesch het zeil en ging aan het roer zitten. Toen voer hij weg.
— Steeds maar naar het Zuid-Oosten, had Kwakel gezegd, dan kom je er vanzelf! Er stond een stevige bries en hoe verder Tom Poes van de kust kwam, hoe hooger de golven werden, die om het bootje spoelden. Het eiland moest wel ver weg zijn, want hij zag nog niets anders dan water voor zich uit.

Het was heelemaal donker geworden; de nacht viel en de wind werd sterker. Zoo schoot hij vlug op en het begon ochtend te worden, voordat hij het wist.
— Het is maar goed, dacht Tom Poes, dat ik die Kwakel ontmoet heb. Nu weet ik ten minste, waar die leelijke Pikkin is en nu kan ik misschien toch nog Liezelotje weer bij den Markies terugbrengen! Ik begrijp anders niet, dat zoo'n kleine dwerg een groot kasteel kan hebben. Daar is hij natuurlijk niet eerlijk aangekomen.

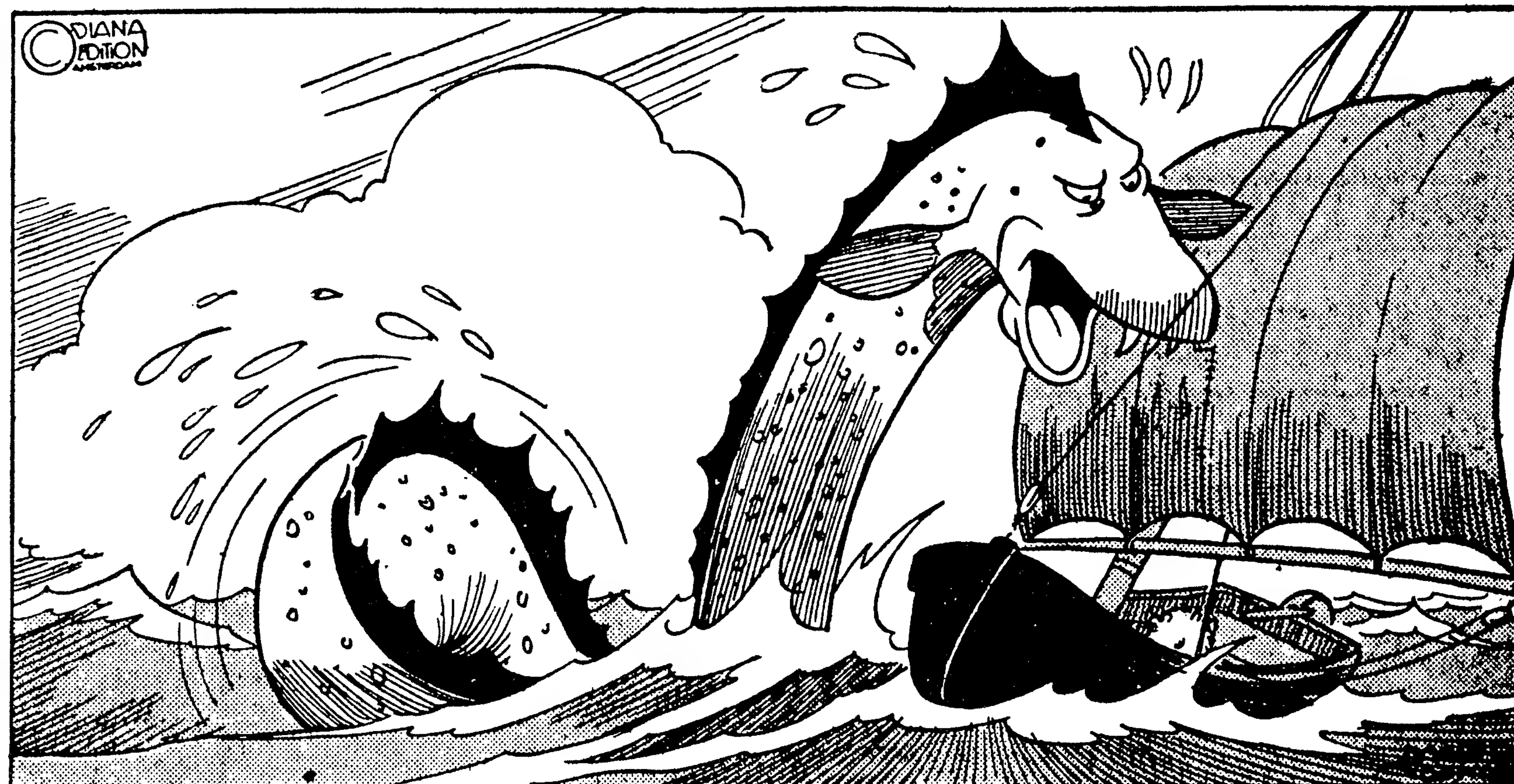

Het is een gevaarlijk mannetje, die Pikkin, en ik begrijp ook nog maar steeds niet, hoe hij heeft kunnen ontsnappen. Zou er soms iets met die pijp aan de hand zijn geweest..? Misschien was het wel een tooverpijp.... maar.... wat is dat!
Tom Poes kon plotseling niet verder denken. Ineens kwam er uit het meer een groote waterzuil omhoog! Er kwamen hooge golven en het bootje begon leelijk te schommelen.
— Tjonge! dacht Tom Poes, dat is niet pluis! Wat zou dàt te beteekenen hebben?

Het water werd steeds wilder, de golven klotsten tegen de boot en ineens.... kwam er een ontzettend groote kop boven water. Tom Poes sprong wel een meter omhoog van den schrik! Het was het gezicht van een vreeselijk groot monster, dat Tom Poes met twee valsche, booze oogen aankeek. Zijn mond stond open en het beest maakte sissende geluiden, terwijl het met zijn lange kopvinnen heen en weer flapte.

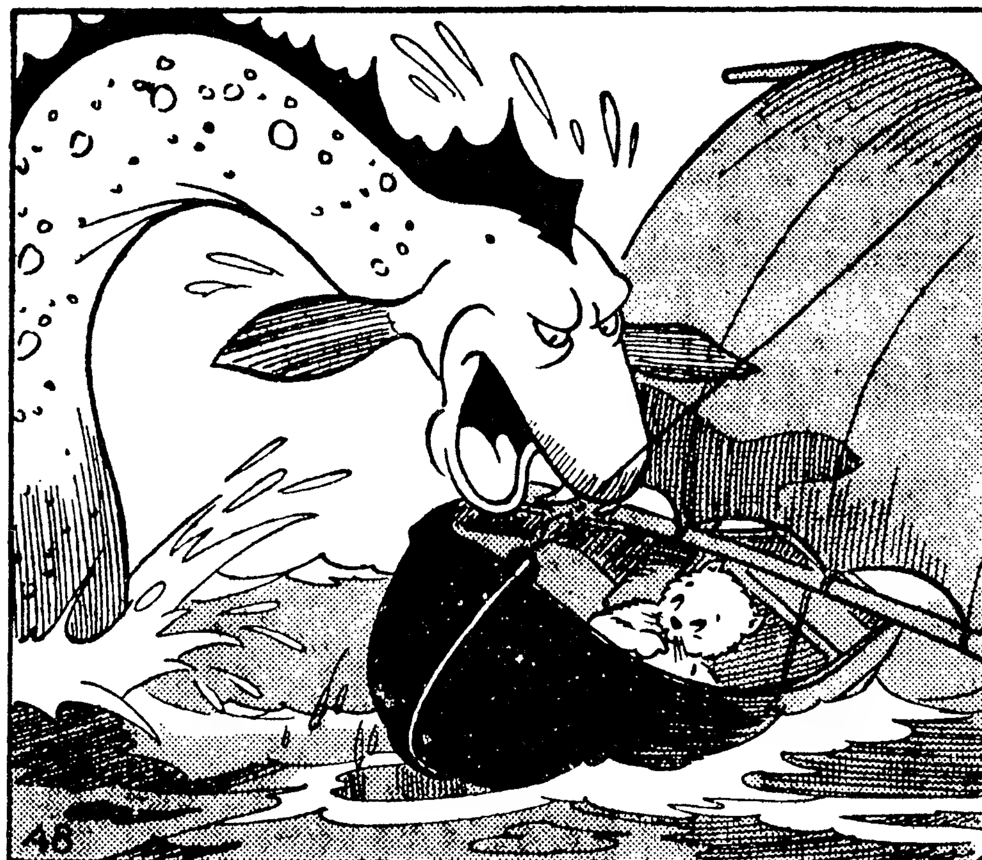
— Wat zou dat zijn! dacht Tom Poes.

— Wat moet ik doen? Dat is natuurlijk het monster, dat Kwakel bedoelde! Wat moet ik beginnen!

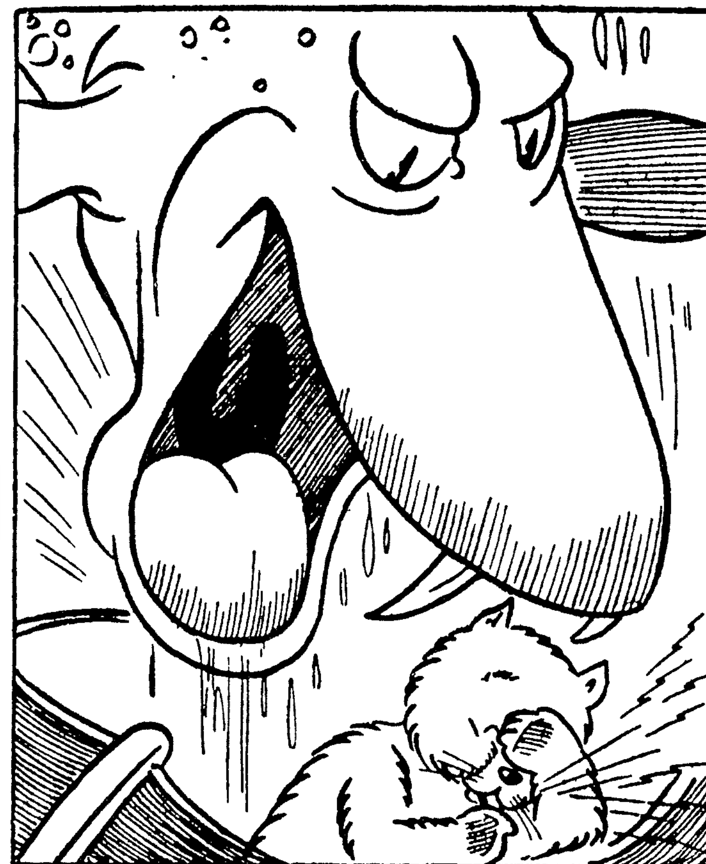
Hij maakte zich zoo klein mogelijk en liet zich heel diep in het bootje zakken. Het monster richtte zich nu heelemaal uit het water op, deed z'n mond nog wijder open, boog en kronkelde zich en toen zag Tom Poes den leelijken kop recht boven zich!

— Nu heeft mijn laatste uurtje geslagen, dacht hij. Dit is het einde en ik kan er niets aan doen!

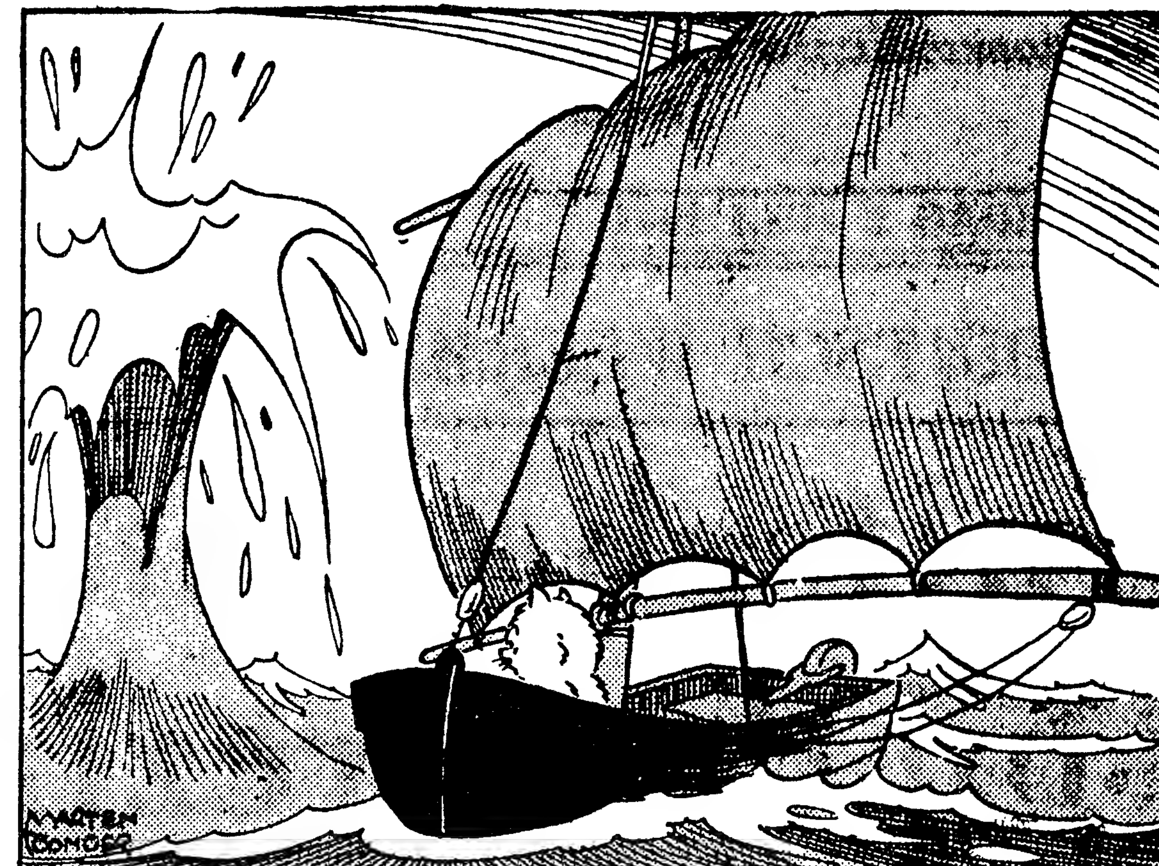
Het monster kronkelde zich nog meer, het water spette om hem heen en door z'n adem helde het bootje heelemaal naar één kant over! Het kwam steeds dichterbij en Tom Poes zag op het laatst alleen nog maar een open muil met twee groote, scherpe slagtanden.

En toen.... dacht hij ineens aan het fluitje, dat om zijn nek hing. Gebruik het fluitje alleen, als je in groote moeilijkheden bent, had de ekster gezegd.

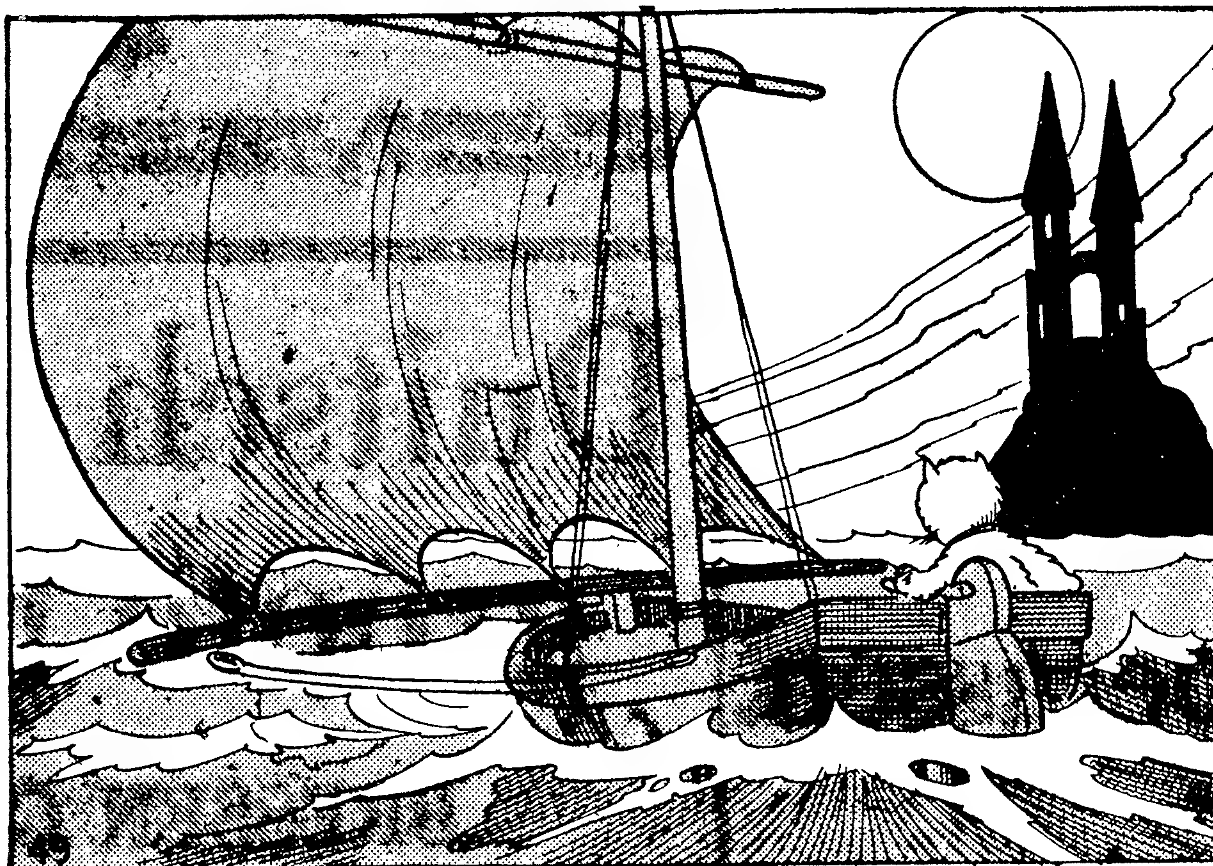

Nou, de moeilijkheden waren nu groot genoeg en het was het laatste wat hij nog probeeren kon.

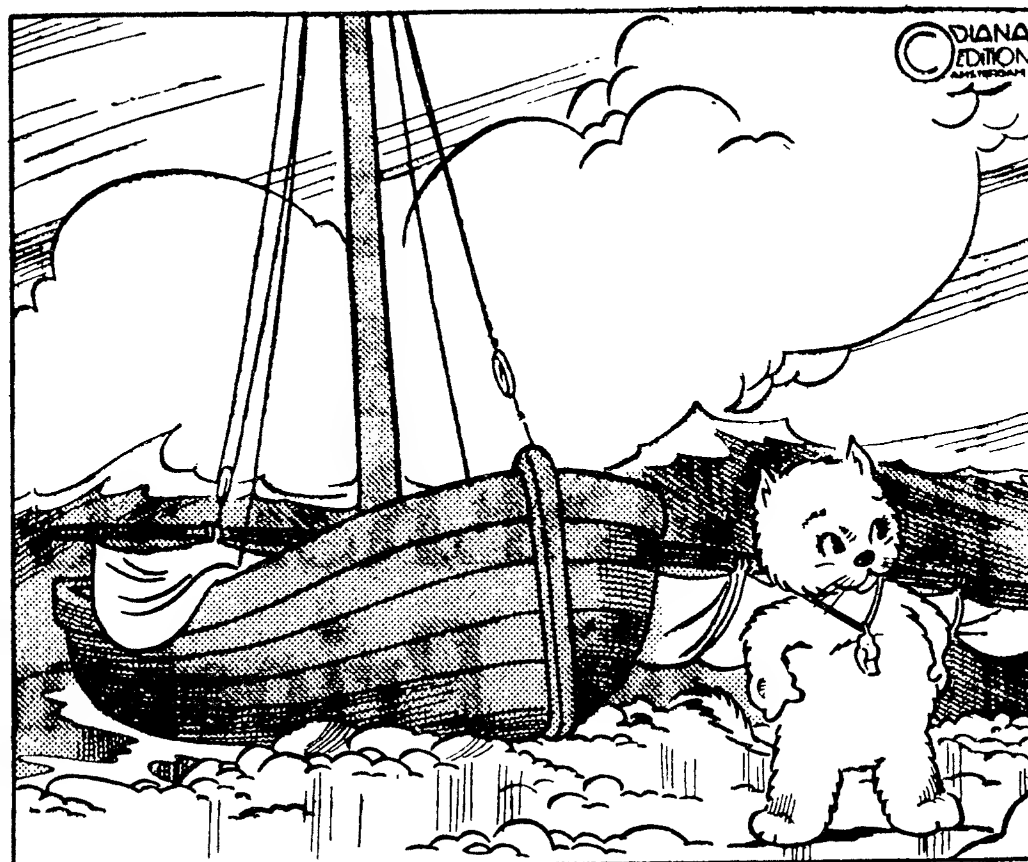
Tom Poes stak het fluitje in zijn mond en blies zoo hard hij kon. Hij hoorde een hevig geplas en gesnuif en toen hij omkeek, zag hij, dat het monster verdwenen was.

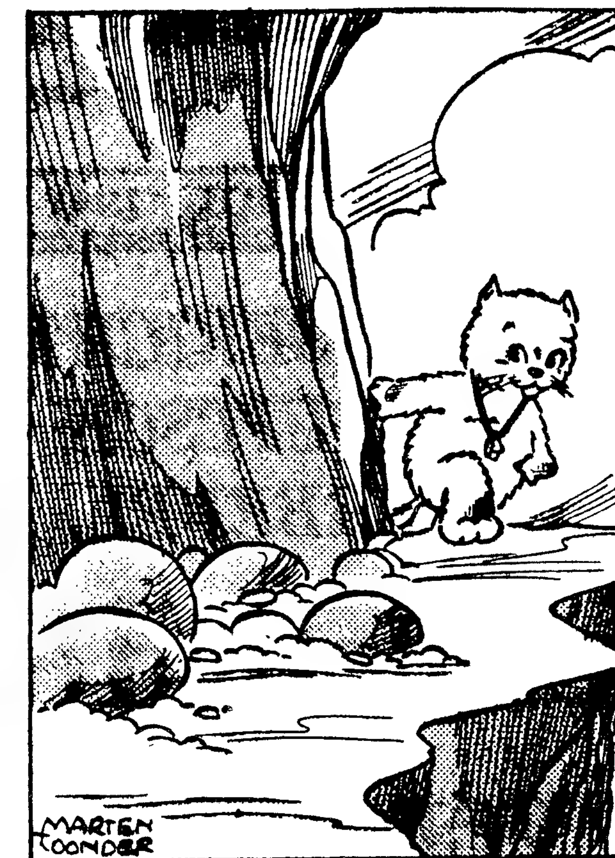
Op de plek, waar het onder water was gegaan, spoot het water nog in een straal omhoog! Een beetje beverig ging Tom Poes weer op de achterbank van z'n boot zitten. Ik heb mijn leven aan dat fluitje te danken! dacht hij. Het is een tooverfluitje! Ik hoop nu maar, dat dat monster wegblijft.... Tjonge, wat benauwd was dat!

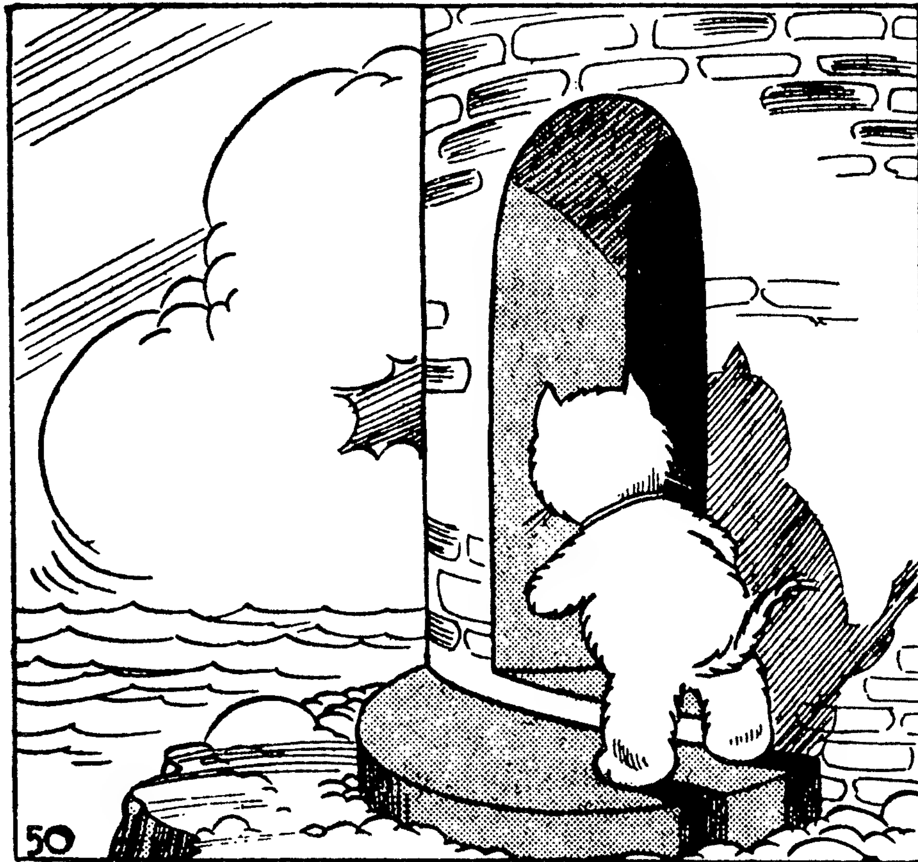
Tom Poes voer nu rustig en ongestoord verder. Het monster kwam niet weer opdagen en binnen korten tijd kwam het kasteel in 't zicht. Het bestond eigenlijk alleen maar uit twee hooge torens, die boven op een steilen berg stonden en die door een brug verbonden waren. Tom Poes stuurde het bootje er op af en toen hij bijna bij de kust was, liet hij het zeil zakken. De golven dreven het naar de rotsachtige kust toe en nadat het wat heen en weer had gedobberd, schoof het op het strand.

Tom Poes klom aan land en bekeek het kasteel nog eens. — Tjonge, wat een hooge berg, dacht hij, en wat steil! Maar kijk eens. daar loopt een weg! Dien zal ik wel moeten volgen, denk ik. Oef, dat zal een klim zijn!

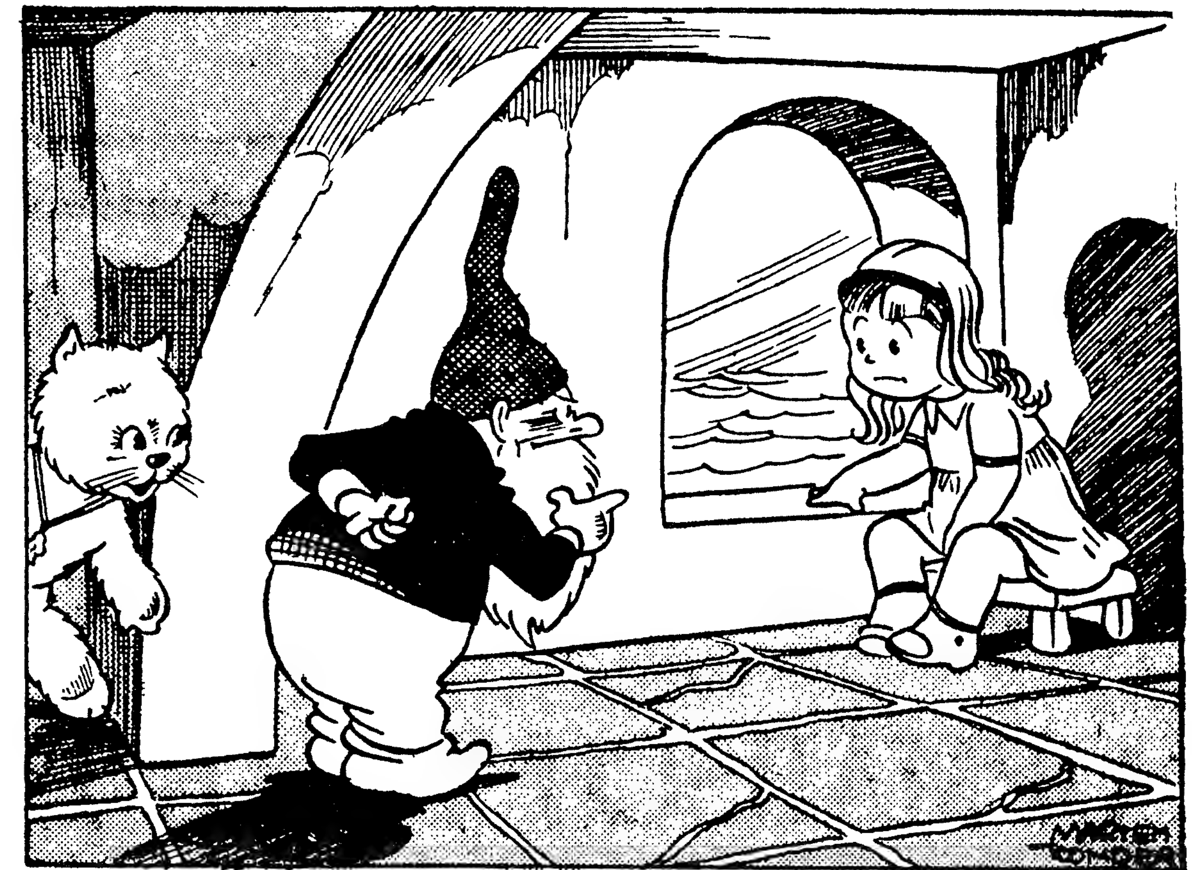
Nou, het wàs een heele klim voor Tom Poes. Het weggetje was smal en het lag bezaaid met steenen, waar hij overheen en omheen moest stappen....

Eindelijk dan, na lang klimmen, kwam Tom Poes bij den ingang van den eersten toren. Hij stapte naar binnen en zag toen een breede wenteltrap voor zich. Die zal ik maar opgaan, dacht hij. Ik zal ten slotte toch wel ergens uitkomen!

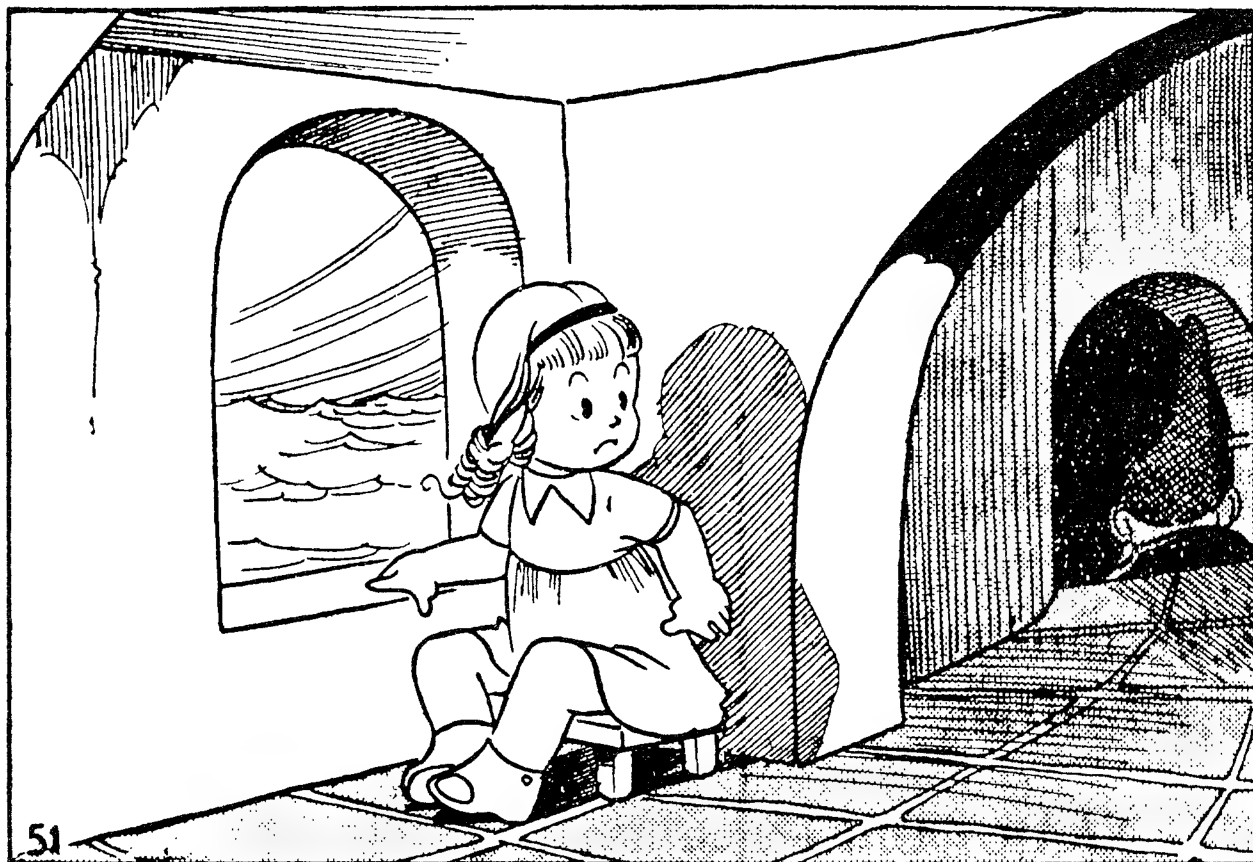

Ja, dat was ook zoo, want toen hij een kwartier lang geklommen had, kon hij niet verder en zag hij een deur voor zich. Achter die deur klonken stemmen!! Aha! dacht Tom Poes. Hier moet ik zijn! Hij duwde voorzichtig de deur open en sloop naar binnen.

En ja, daar om den hoek stond Pikkin en tegenover Pikkin zat Liezelotje op een klein stoeltje voor het raam. Ze zag er erg droevig uit en dat was ook geen wonder, want Pikkin zei heel akelige dingen tegen haar.

— Hihihi, zei hij. Niemand zal ooit te weten komen, dat je hier bent en wanneer ik niet gauw die gouden staven van je vader krijg, dan zal je hier altijd moeten blijven.... je heele leven lang!

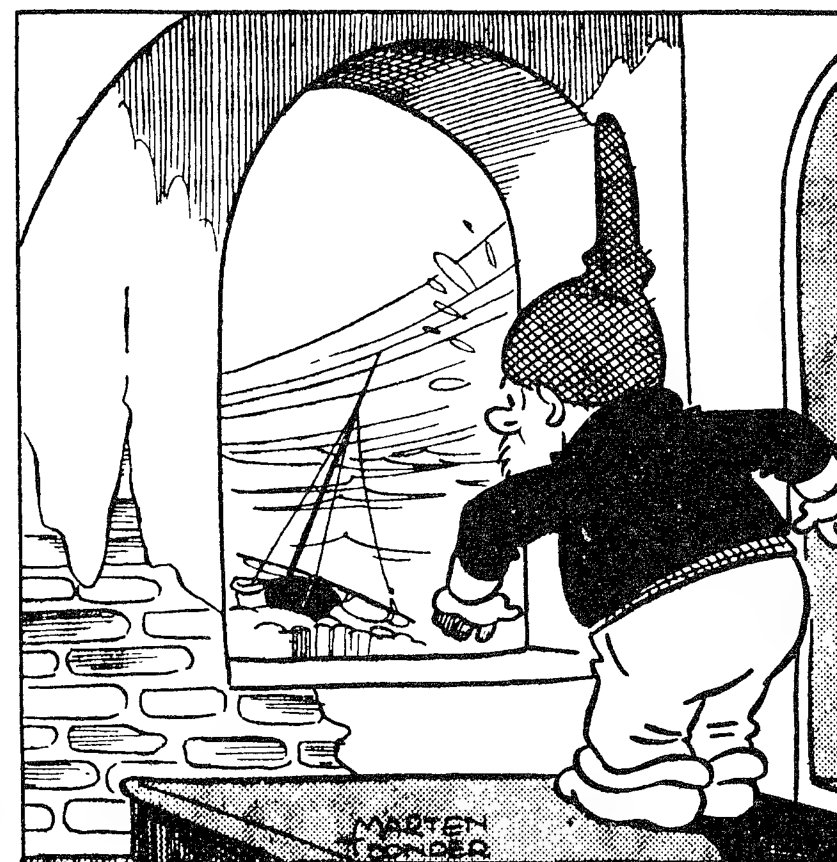
Tom Poes bleef wachten, totdat Pikkin uitgepraat was en mompelend en grinnikend in zichzelf in een gang was verdwenen. Toen liep hij voorzichtig om den boog heen en zei zachtjes: — Hallo, Liezelotje! Liezelotje sprong op van blijdschap. — Jij hier? riep ze. Hoe komt dat? O.... wat ben ik blij!

— Sssst! zei Tom Poes. Praat niet zoo hard, anders hoort Pikkin je en dan is alles bedorven!

Ik kom je halen. Beneden ligt een bootje en daarmee zullen we ontvluchten! Later zal ik je wel eens vertellen, hoe ik hier ben gekomen! Kom mee!

— O, wat fijn! zei Liezelotje, terwijl ze vlug de trappen afdaalde. Ik dacht werkelijk, dat ik hier altijd zou moeten blijven!

In den anderen toren gekomen, zag Pikkin echter diep beneden zich het bootje van Tom Poes liggen! — Ha! Wat! riep hij hardop, wat is dat! Er moet hier iemand zijn! Ha! Wie zou dat anders kunnen zijn dan.. dan.. die domme poes! Ha! Hij wil natuurlijk probeeren om het dochtertje van den Markies weer te halen. Hihihi.. maar dat zal hem niet lukken!

Pikkin holde de trap af, nadat hij eerst z'n pijp vliegensvlug aangestoken had en die o m g e k e e r d in z'n mond had gehangen. Ja, dat was een rare pijp! Nu ging Pikkin niet krimpen, nee, nu ging hij groeien! En niet zoo'n beetje ook! Terwijl hij naar beneden stormde, werd hij wel zoo groot als een reus! — Ha! riep hij, het zal hun niet lukken om te ontvluchten. Pikkin is slimmer dan die domme poes wel denkt! Ha!

Hij rende den toren uit en begon het pad, dat om den berg heen liep, af te hollen! Onderwijl liepen Tom Poes en Liezelotje zoo vlug als ze konden dat zelfde pad af. Maar ja, ze waren maar klein en toen ze beneden waren, had Pikkin hen al ingehaald!

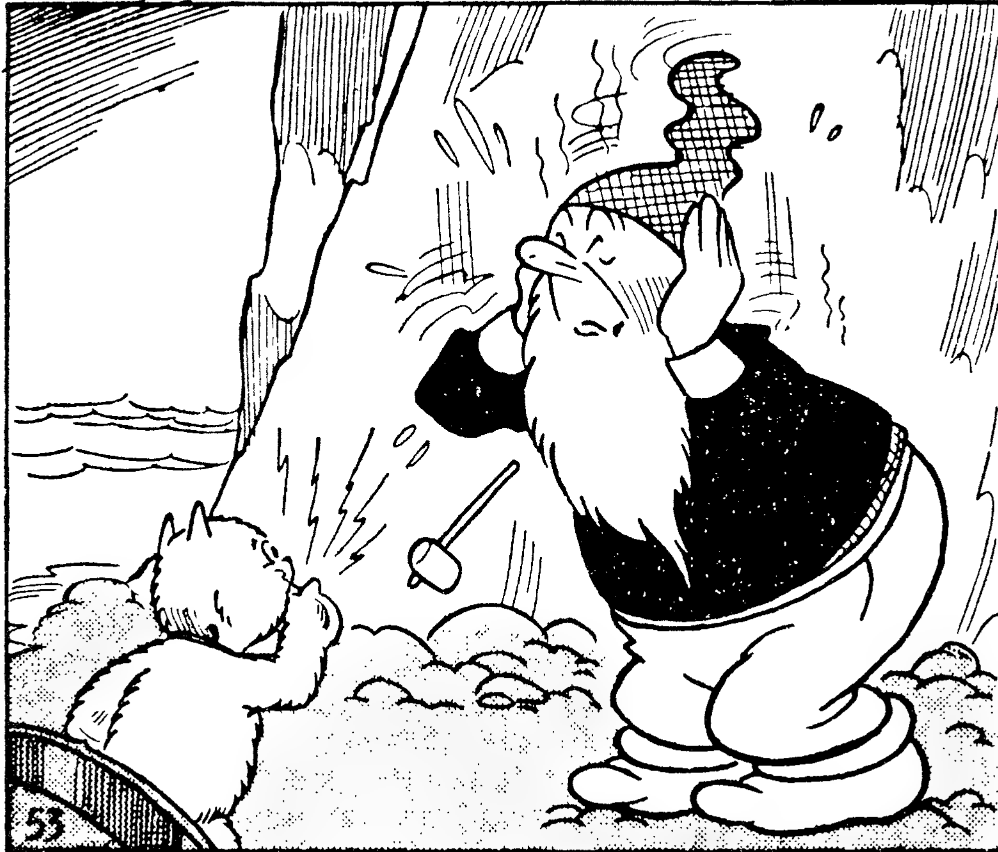
Hij grijnsde heel leelijk en hij was zoo groot, dat Tom Poes en Liezelotje haast niet tegen hem op konden kijken.

Liezelotje gilde, zoo bang werd ze, toen Pikkin zijn groote hand uitstak.

— Jullie wilden ontsnappen, hè? bulderde Pikkin, maar dat zal jullie niet lukken! Hier met jullie!

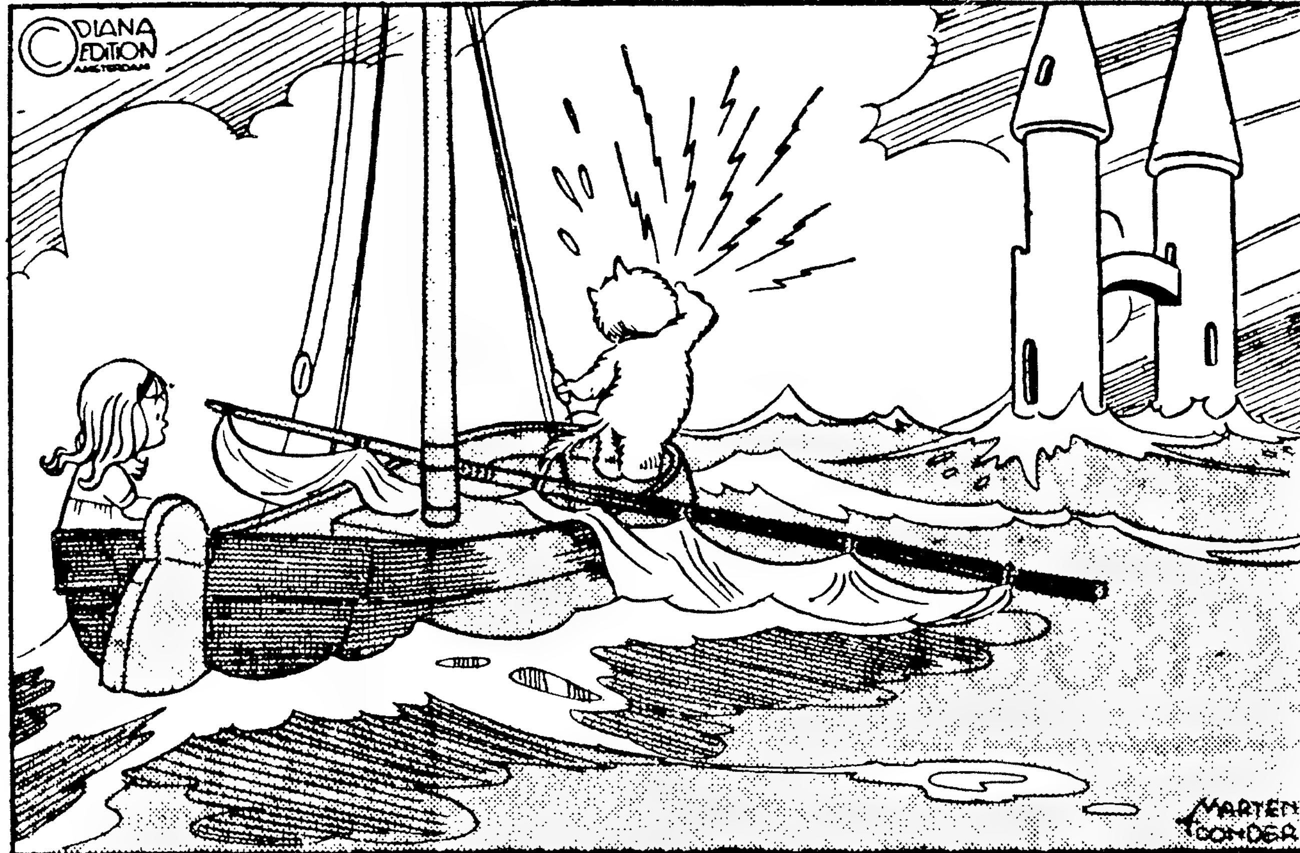
Tom Poes was ten einde raad. — Wat moet ik beginnen, dacht hij. Maar toen dacht hij ineens aan zijn fluit!

Tom Poes floot op zijn tooverfluit en op dat zelfde oogenblik liet Pikkin de pijp uit z'n mond vallen en greep met z'n handen naar zijn hoofd. — Oooo, kreunde hij. Oooo!!! Houdt op! Stil! Ooooo! Ik zal zoet zijn! Stil dan toch! Oooo!

— Kom! zei Tom Poes tegen Liezelotje. Vlug, in de boot! Vlug!

Ze renden naar de boot toe en terwijl ze er in klommen, gebeurde er iets heel vreemds! De berg, waar het kasteel op stond, begon langzaam te zakken.

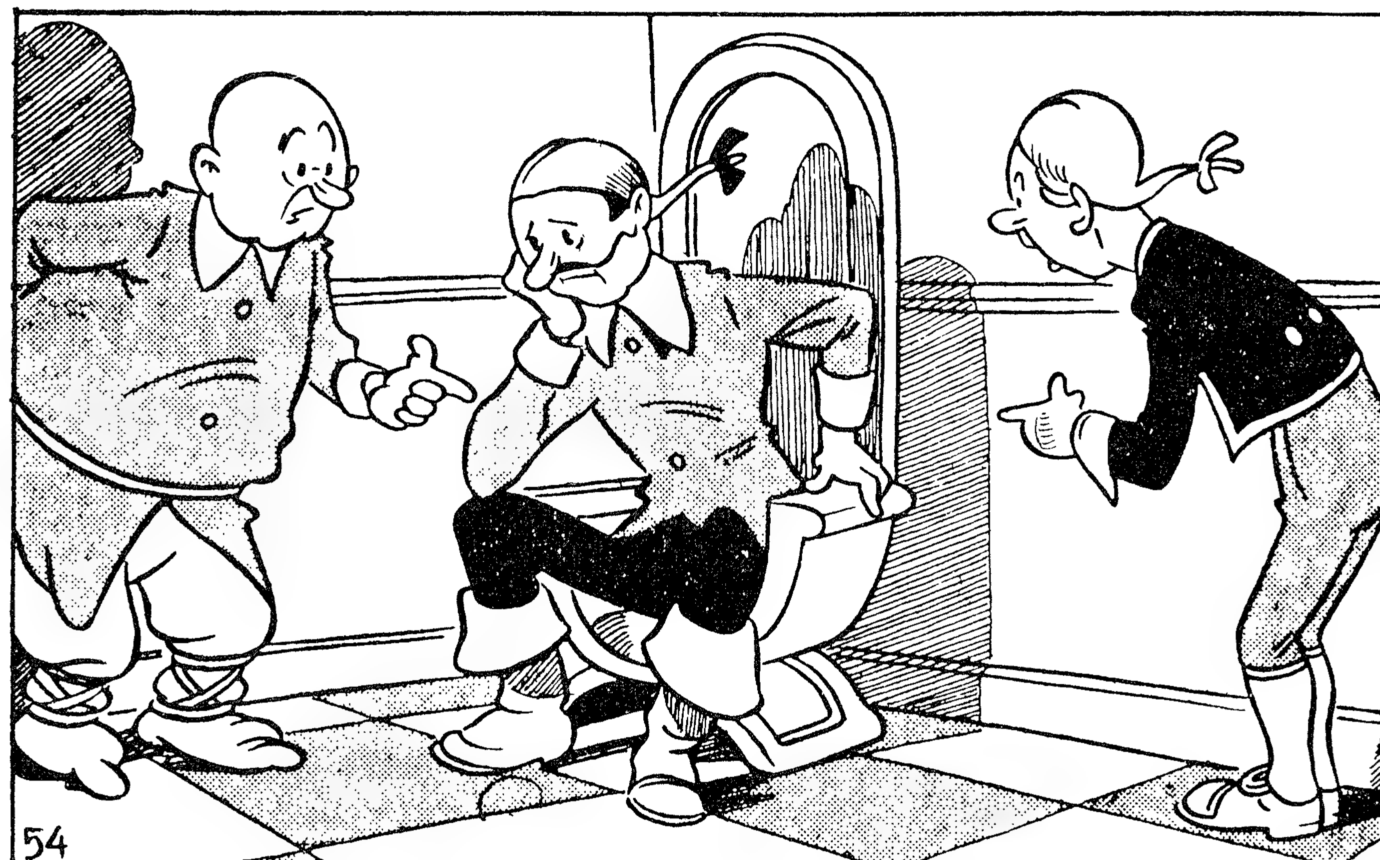
Het strand, de rotsen en de steenen, alles verdween in de golven en alleen het bootje bleef drijven.

Tom Poes floot aan één stuk door op z'n fluitje en zoolang hij dat deed, zakte de berg het water in, zoodat ten slotte ook het kasteel begon te verdwijnen.... Pikkin was gillend den berg opgevlogen, toen de wenteltrappen van het kasteel op, totdat hij niet hooger kon en hij zich aan de spits van den eenen toren op moest trekken. Want 't water kwam hooger en hooger! Pas toen Pikkin op het uiterste puntje van den toren zat, nam Tom Poes het fluitje uit z'n mond.

En wanneer Pikkin niet in het water is gevallen, of opgepikt is door een schip, dan zit hij er nu misschien nog!

Tom Poes heesch het zeil en hij hoopte maar, dat hij veilig weer met Liezelotje aan land zou komen.

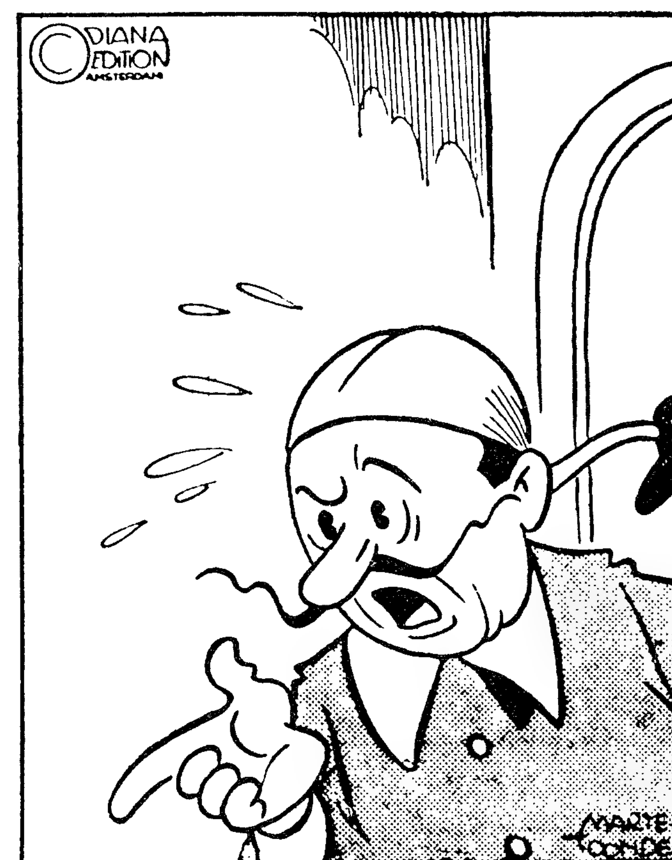

Er waren nu al drie dagen verstreken en de Markies werd met het uur droeviger. Hij had maar weinig hoop meer, dat hij z'n dochtertje ooit weer terug zou zien. Daarom zei hij tegen den kamerdienaar:

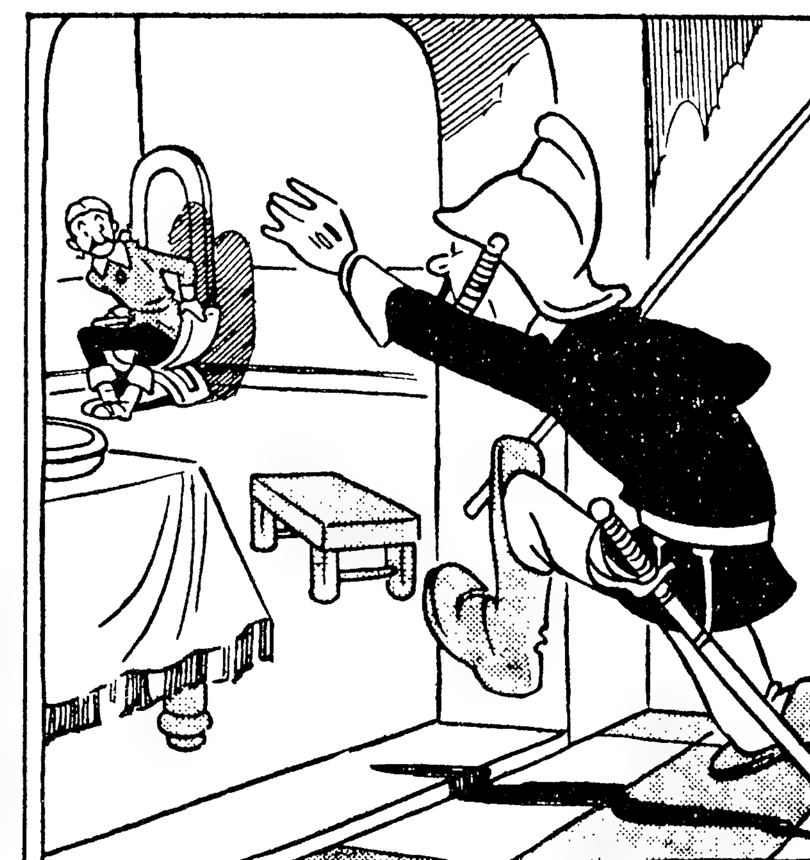
— Laat al die kisten met het goud maar naar het huis van dien leelijken Pikkin brengen. Dat is de eenige kans om Liezelotje weer terug te krijgen!

— Zou u nog niet één dag wachten, meneer de Markies? vroeg de schoenpoetser. Misschien gebeurt er vandaag nog wat!

— Ach nee, zei de Markies moedeloos. Wàt zou er gebeuren? Nee . . laat die kisten maar wegbrengen. Weet één van jullie het huis van dien Pikkin te vinden?

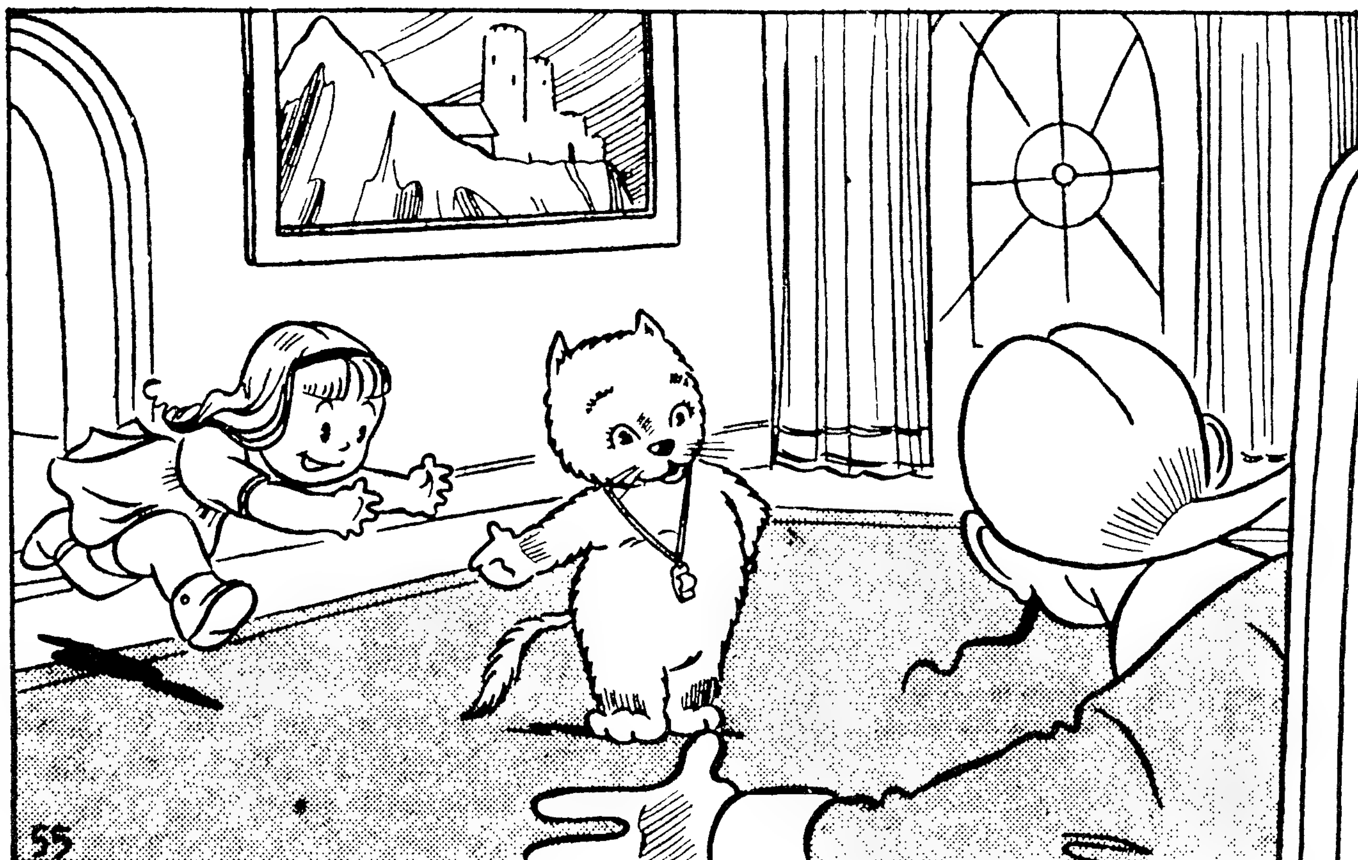
Het moet in het Donkere-Boomen-Bosch zijn, maar precies weet ik het niet jullie moeten maar zoeken er zit niets anders op. Het is allemaal de schuld van dien Tom Poes. Wanneer ik dien nog eens zou ontmoeten, dan zòu ik hem!! Door hem is alles gekomen! Was hij maar hier, dan zou ik. . . .

Op dat moment stormde er een schildwacht de zaal binnen. — Meneer de Markies! riep hij. Hier is Tom Poes en hij vraagt u te spreken!

— Wat! riep de Markies.

— Hij staat beneden te wachten! zei de schildwacht, en ik eet m'n sabel op, wanneer het niet zoo is!

— Tom Poes? Laat Tom Poes boven komen! zei de Markies streng tegen den schildwacht. Het is goed, dat hij er is, want ik heb nog een appeltje met hem te schillen!

— Goedenmiddag, meneer de Markies! zei Tom Poes beleefd. Ik heb een verrassing voor u.

— Wat? vroeg de Markies, een verrassing? Jij? Ik zal jou....

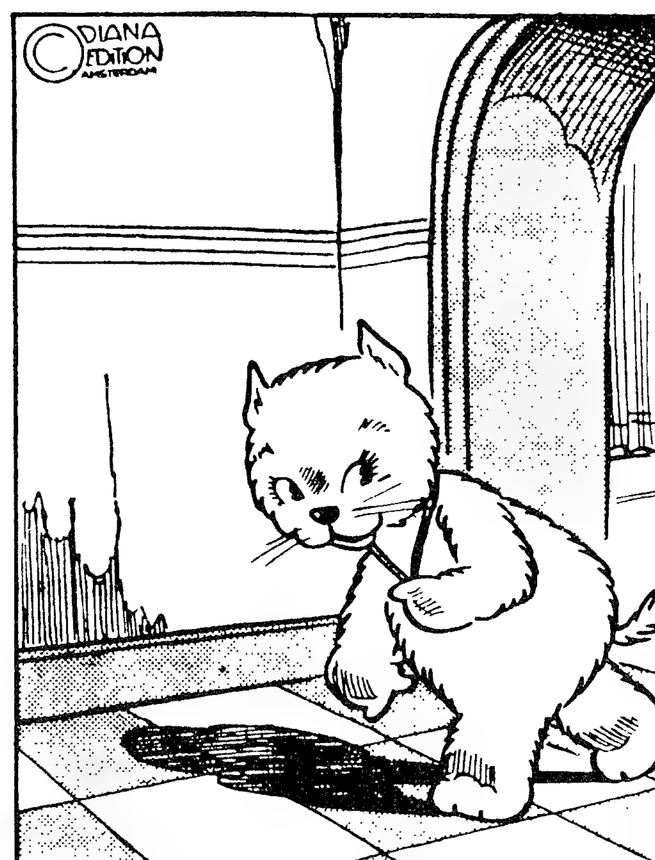
— Ja, zei Tom Poes. Een verrassing! Kijkt u maar!

En daar kwam Liezelotje, die zich al dien tijd schuil had gehouden, de zaal binnenrennen.

— Liezelotje! riep de Markies. Hoe is dàt mogelijk!?

Wat was die Markies blij. Hij kreeg er tranen in z'n oogen van!

— Tom Poes heeft me gered, zei Liezelotje. Ze vertelde precies wat er allemaal gebeurd was en daarna was het de beurt van Tom Poes.

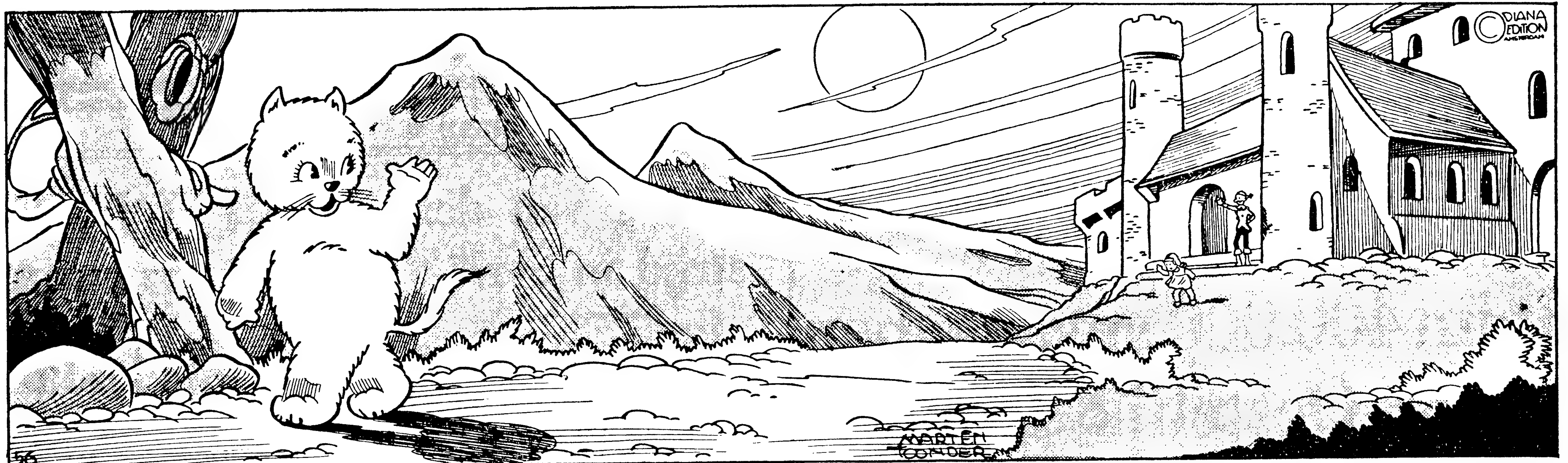
Hij deed het heele verhaal van de voetsporen, zijn tocht in het zeilbootje, de avonturen met Pikkin op het eiland en den tocht terug, die erg gemakkelijk gegaan was. En toen hij daarmee klaar was, zei de Markies: — Ik hoop, dat je me niet kwalijk neemt, wat ik allemaal gezegd heb en dat ik zoo boos op je was, Tom Poes. Je bent de flinkste poes, dien ik ooit gezien heb! En wanneer je me niet geholpen had, was ik èn Liezelotje èn al mijn goud kwijt geweest!

Wat later op den dag sloop Tom Poes naar buiten en hij groef een klein kuiltje ergens in den grond. In dat kuiltje gooide hij z'n fluitje.

— Het is het beste, dat ik het hier begraaf, dacht hij, want hoe goed het me ook geholpen heeft, het is toch beter, dat ik het niet altijd bij me draag. Stel eens voor, dat ik er per ongeluk op zou fluiten! Dan zouden er akelige dingen kunnen gebeuren.

Dat was misschien wel heel verstandig gedacht van Tom Poes.

Tom Poes bleef nog een tijdje bij den Markies logeeren, maar op een dag vond hij toch, dat hij afscheid moest nemen. De tijd was weer gekomen, om verdere avonturen te beleven. Hij had een prettigen tijd bij den Markies van Muizenis gehad en hij had veel met Liezelotje in den tuin gespeeld. Liezelotje vond het dan ook erg jammer, dat hij wegging. Maar Tom Poes vond zichzelf sterk en flink en boven alles vond hij, dat avonturen beleven het eenige was. En daarom ging hij op een morgen op stap. De zon was nog maar net op en het beloofde een mooie dag te worden. De Markies en Liezelotje waren erg vroeg opgestaan.

Voordat Tom Poes wegging, vroeg Liezelotje of hij hen nog eens kwam bezoeken.

— Erg graag! zei Tom Poes. Het was hier erg prettig!

— Dat vinden we fijn, zei de Markies. En zal je altijd voorzichtig zijn en nooit domme dingen doen?

— Maar Tom Poes zàl toch nooit domme dingen doen?! zei Liezelotje een beetje verontwaardigd. Daar is hij veel te verstandig voor!

— Hm, ja, zei de Markies. Dat is ook zoo. Hoewel, dat van die pijp . . . maar, ja . . . . hm . . . . enfin . . .

Toen namen ze afscheid en Tom Poes liep den weg af, terwijl de Markies en Liezelotje hem nog zoo lang mogelijk nazwaaiden.

In deze serie verschijnen:

MV 1 *Het geheim der blauwe aarde*
MV 18 *De Bommelschat*

MV 2 *De toverpijp*
MV 3 *De tovertuin*

MV 4 *De geheimzinnige roverhoofdman*
MV 19 *De schat op de zeebodem*

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 2	29 - 56	De toverpijp

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 2	29 - 56	De toverpijp

1984 Stichting De Lezer Amsterdam

Eenmalige uitgave in een oplage van 250 boekjes